

Daniel W. Fry

Sa zahvalnošću Alanu i svim našim drugim vanzemaljskim prijateljima, koji su došli da nam pomognu kada nam je potrebno.

O AUTORU

DANIEL W. FRY je rođen u Verdonu, Minesota (malo pristanište na reci Misisipi u severnom delu Aitken okruga). Datum njegovog rođenja je 19. juli 1908. godine. Sa devet godina je ostao siroče i dok nije napunio 17 nalazio se pod starateljstvom svoje bake sa majčine strane, sa kojom je došao u Kaliforniju 1920. godine.

Nije bilo velike razlike između njegovog detinjstva i detinjstva bilo kojeg drugog normalnog američkog dečaka osim, možda, što je njegova žudnja za znanjem (posebno prirodnim naukama) bila izvan proporcija znatiželje mladića. Njegovi roditelji nisu ostavili nikakvo nasledstvo tako da je sa 18 godina zavisio samo od sebe.

Završio je srednje obrazovanje i pokušao da pohađa koledž ali zbog velike depresije koja je tada izazvala očajničko nadmetanje za bilo kakvo zapošljenje, otkrio je da je nemoguće da izdržava sebe dok se školuje. Shvativši da možda nikada neće imati priliku da se obrazuje na priznatom sveučilištu pohađao je večernju školu u Javnoj Biblioteci Pasadene. Ovde je proveo većinu svojih večeri u narednih nekoliko godina učeći iste predmete koje bi izabrao da je bio u mogućnosti da pohađa koledž ili univerzitet.

Posebno se zainteresovao za hemiju i upotrebu eksploziva a to je rezultiralo time da je postao tehničar za eksplozive. Ovim zanimanjem se bavio sve dok ga ono nije odvelo do polja raketstva.Oženio se u Pasadeni 1934. godine, imao je sretan i miran porodični život, uznemiravan jedino neophodnošću da se često seli što je njegovo zanimanje zahtevalo. Ima troje dece, jednog sina i dve ćerke.

Gospodin Fry je poslednjih pet godina zaposlen u Aerojet General Korporaciji, najvećem

svetskom proizvođaču raketnih motora.

Tokom 1940-ih i '50-ih godina gospodin Fry je većinu svoga vremena proveo u White Sands Probnom Centru u Novom Meksiku, gde je bio uključen u postavljanje instrumentacije za testiranje serije veoma velikih motora.

Ra materijal / I. knjiga:

Ispitivač: Da li je to tip aviona u kome je transportovan Dan Frye?

Ra: Ja sam Ra. Onaj ko je poznat kao Daniel je, u misaonoj-formi transportovan putem misaone-forme iluzije vozila od strane Konfederacije, da bi se toj celini uma/tela/duha dali podaci, tako da možemo videti kako taj tip kontakta pomaže vašim ljudima u otkrivanju beskonačne inteligencije iza iluzije ograničenja.

Incident u White Sands-u

White Sands, Probni Centar, 4. juli 1950.

Noćas sam se pridružio redovima F.S.B.-a (Flying Saucer Believers-veruju u leteće tanjire). Ne da sam samo video jedan, dotakao sam ga, kročio u njega i vozio se u njemu. Takođe, ako još mogu da verujem svojim čulima, u neku ruku sam komunicirao sa operaterima.

Sada kada je otišao i ja sam nazad u svojim odajama čini mi se sve više neverovatnim da se to stvarno desilo. Pored svih naučnika i talenata koji su dostupni u Vajt Sends Probnom Centru, zašto bih ja, običan tehničar, bio izabran, slučajno ili namerno, da budem prvi čovek današnjice koji se vozio u pravom svemirskom vozilu? Neverovatnost događaja je toliko velika da sam skoro počeo da sumnjam u svoju razumnost. Prirodno, ako bih pokušao da ubedim nekoga da sam se večeras vozio u „tanjiru" uskoro bih se našao u dobro zaštićenoj ćeliji u najbližoj ludari. Ipak ovo je najveći događaj u mome životu i ne mogu da ga zadržim samo za sebe, zato ovo zapisujem tačno kako se desilo dok je još jasno urezano u mome sećanju.

Pošto je bio 4. juli nameravao sam da odem do Las Cruces-a da pogledam vatromet i malo da

se proveselim. Zahvaljujući pogrešnim informacijama o rasporedu autobusa propustio sam zadnji autobus ka gradu i našao se u skoro praznom vojnom kampu nemajući šta da radim osim da sedim u mojoj sobi i čitam (knjigu o prenosu toplote od Cork-a).

Oko 19:30 ventilator klima uređaja je prestao da radi, kao što to čini svakih nekoliko dana, i uvek kada je veoma toplo. Do 20:30 bilo je nepodnošljivo vruće i zagušljivo u mojoj sobi, odlučio sam da prošetam nadajući se da je napolju hladnije. Krenuo sam putićem koji prolazi pored poligona za testiranje statike u podnožju Organ planina i završava u El Pasu, nekih 60 milja ka jugu. Pre no što sam stigao do poligona skrenuo sam desno na stazu koja prolazi pored strelišta i ide ka livadama u podnožju Organ planina.

Udaljio sam se oko pola milje od strelišta ovim putem kada sam ga prvi put video. Sunce je zašlo pre nekog vremena, i više nije bilo dnevne svetlosti ali nebo je bilo zvezdano i mesec je davao dovoljno svetlosti. Kada sam pogledao u grupu izuzetno sjajnih zvezda iznad vrha planine jedna od zvezda je iznenada nestala. Ovo je, naravno, odmah privuklo moju pažnju, jer zvezde ne nestaju tek tako (barem ne na vedrom nebu). Prvo sam pomislio da je avion u prolazu blokirao svetlost, iako sam to pomislio znao sam da to ne može biti, jer je avionu potrebna samo sekunda da prođe datu tačku i zvezda bi opet zasijala. Takođe, u tišini pustinje noću avion bi se čuo sa mnogo veće udaljenosti nego što bi se video a, zvuka nije bilo uopšte.

Vremenski baloni se nisu puštali noću a i da jesu on bi se brzo uzdizao: stoga bi zaklonio zvezdu samo na par sekundi. Zatim je zvezda sa desne strane nestala a nekoliko sekundi kasnije još dve ispod. U tom trenutku žmarci su prošli mojom kičmom. Šta god da je blokiralo svetlo zvezda se povećavalo brzo i sa obzirom da je udaljenost bila konstantna to je samo moglo da znači da se kreće direktno ka meni.

Konačno sam ga video i u isto vreme sam shvatio zašto nisam mogao da ga vidim ranije. Njegova boja je bila tako približna boji noćnog svetla da kada je bio i veoma blizu bilo je teško videti bilo šta osim njegove ivice. Još uvek mi se približavalo i osetio sam snažnu potrebu da potrčim ali dugo iskustvo u poslu sa raketama me je naučilo da je budalasto bežati od nadolazećeg projektila dok nisi siguran u njegovu putanju; pošto su iste šanse da natrčiš na nju koliko i da pobegneš. Takođe, nemoguće je odrediti njenu putanju dok trčiš.

Objekat je sada bio veoma blizu i mogao sam da vidim da je ovalni sferoid od oko 30 stopa u prečniku. Kretao se ne brže od 15 do 20 milja na sat i činilo se da će se zaustaviti tačno kada dosegne zemlju. Takođe sam mogao da vidim da ako ne promeni kurs promašiće me za

najmanje 50 stopa. Donekle ohrabren njegovim sporim kretanjem ostao sam na mestu gledajući kako klizi na povetarcu i spušta se na zemlju bez udarca ili komešanja. Osim krckanja žbunja ispod njega nije napravio nikakv zvuk. Nekih 20 ili 30 sekundi sam stajao zureći u njega kao dete koje prvi put gleda cirkuski nastup.

Radio sam nekoliko godina na polju razvijanja raketa i drugih projektila, i kroz moj posao i veze u Vajt Sendsu mislio sam da sam prilično upoznat sa većinom razvitaka u polju letelica. Ali ovde se nalazila letelica koja je prevazilazila sve što sam do sada čuo da sam se osetio kao zadrti farmer koji je prvi put video žirafu i rekao, „Vidim je ali ne verujem." Moja prva svesna misao je bila, „Ako rusi imaju ovakve brodove Bože pomozi Americi!" Ali uz tu misao je došla i realizacija da ovo ne može biti letelica iz Rusije, ili iz bilo kog dela zemlje što se toga tiče, jer ko god da je napravio ovu letelicu rešio je dosta problema o kojima naši najbolji fizičari tek počinju da sanjaju.

Rad ovog broda je bio nečujan. Nije bilo buke propelera, grmljavine gasova koji izlaze iz auspuha da bi stvorili potisak. Brod se jednostavno i nežno spustio sa neba na zemlju. Možda je to bio odgovor. Letelica se spuštala od kada sam je prvi put video. Možda je samo lebdela; ali pred sletanje je usporila na samo nekoliko milja na sat i nije pokazala dokaze o padu. Samo helikopter ili „letelica lakša od vazduha" ovo može da uradi ali nije bilo elise na ovom vozilu i činjenica da je žbunje smrskano ispod nje kada je sletela je dokaz da ovo nije bila „lakša od vazduha" letelica. Šta god da je ova letelica bila i šta je još mogla da uradi sigurno je mogla da se „poigra" sa najpoznatijim zakonom Ser Isaka Njutna.

Iznenada sam shvatio da nesvesno prilazim brodu dok je sve ovo prolazilo kroz moju glavu. Ja nisam niti sam ikada bio heroj. Svaki instinkt i delić razuma koje sam imao vikali su da bih trebao da se udaljavam što više od ovog nepoznatog i stoga nepredvidivog uređaja. Na nesreću, oduvek sam bio proklet velikom znatiželjom, i kada je objekat te znatiželje naučne prirode, naročito važan napredak u nauci, znatiželja postaje manija koja uklanja svu razumnost.

Prišao sam na nekoliko stopa udaljenosti i počeo da kružim polako oko njega. Bio je kao što se i učinilo, sferoid, poprilično spljošten na vrhu i dnu tako da mu je visina bila oko 16 stopa, dok mu je horizontalni dijametar tamo gde je najširi bio oko 30 stopa, što se nalazilo na oko 7 stopa od zemlje. Tamno plava boja koju je izgleda imao kada sam ga prvi put video na nebu sada je nestala. Bila je to samo ispolirana metalna površina, srebrne boje, sa nečim što je izgledalo kao veoma blago ljubičasto presijavanje. Obišao sam ceo krug oko njega ne primetivši nikakav otvor. „Ako ima ikoga unutra," pomislio sam, „mora da ulaze odozgo ili odole."

Zastao sam da izvagam situaciju. Šta da uradim sledeće? Da li da se vratim u bazu i prijavim dolazak letelice? Ovo se, u početku, pokazalo kao logična stvar ali se onda druga misao

umešala. Trebalo bi mi najmanje 45 minuta da se vratim, nađem nekog nadređenog i da se vratim sa drugim posmatračima.

Šta ako letelica odleti u međuvremenu? Ostalo bi samo zgnječeno žbunje da podrži moju priču. Ko bi mi verovao? Ako bi neko i poverovao da li bi se usudio da prizna? Pročitao sam dovoljno ismevanja onih koji su bili neobazrivi toliko da priznaju da su videli neobjašnjive leteće objekte na nebu. Koliko bi bilo ismevanje onoga koji tvrdi da je video jednu kako sleće i bio dovoljno blizu da je dotakne a ipak nije imao dokaza osim smrskanog žbunja! Ova misao me je podsetila da; iako sam se nalazio dovoljno blizu nekoliko minuta još uvek nisam dodirnuo letelicu. Možda bih mogao da saznam nešto o materijalu od kojeg je sazdana dodirom.

U svakom slučaju mogao sam da odredim temperaturu. Zakoračio sam napred i nežno stavio vrh prsta na ispolirani metal. Bio je svega nekoliko stepeni iznad temperature vazduha i bio je neverovatno gladak. Teško je opisati stepen glatkosti. Kada bi ste povukli prst preko velikog bisera koji je prekriven tankom sapunskom penom imali bi ste osećaj sličan onom koji sam ja imao kada sam dotakao metal. Prešao sam preko metala dlanom ruke i osetio blago golicanje u prstima i dlanu. Zatim je glas dopro iz vazduha sa moje strane, „Bolje ne diraj, prijatelju, još uvek je vruće!"

Nisam shvatao pod kolikim pritiskom se nalazim dok glas iznenada nije razbio tišinu. Odskočio sam unazad nekoliko stopa zakačivši petom nisko rastinje i pružio se na pesak koliko sam dugačak. Čuo sam nešto što je podsećalo na kikotanje i onda se glas začuo ponovo sa prijateljskijim tonom, „Polako, prijatelju, među prijateljima si." Poniženje zbog mog položaja kombinovano sa blagim tonom glasa i njegovim prepoznatljivim frazama odnelo je sav strah koji sam osećao i zamenio ga blagom iritacijom. Podigao sam se otresajući prašinu sa odela i vadeći granje iz kose.

„Mogao si da budeš tiši," zarežao sam.

„Nisi morao da drekneš na mene tako. Oduzeo si mi nekoliko dana života."

„Dreknem?" oklevao je glas.

„O da, misliš da je visina tona upozorenja bila visoka. Izvini, druškane, ali zamalo si se ubio i nije bilo vremena za podešavanje kontrola."

„Misliš da je brod visoko radioaktivan?" upitao sam.

„Ako je tako i dalje sam preblizu." „Nije radioaktivan," bio je odgovor.

„Upotrebio sam izraz 'vruć' jer je to najbolje čega sam se setio na vašem jeziku da objasnim stanje. Brod ima polje koje odbija sve druge materije.

Polje je veoma snažno na molekularnim udaljenostima ali se smanjuje sa udaljenošću tako da sila postaje zanemariva na nekoliko mikrona od broda. Možda si primetio da je površina veoma glatka i klizava. To je zato što tvoje meso nije zapravo dotaklo metal već je zadržano na kratkoj udaljenosti od površine odbojnošću polja. Mi koristimo polje da odbranimo brod od ogrebotina i oštećenja prilikom sletanja. Takođe smanjuje trenje vazduha kada je neophodno da se krećemo velikom brzinom kroz atmosferu."

„Ali kako bi me to ubilo?" upitao sam. „Dodirnuo sam brod i osetio samo blago golicanje u ruci i šta si mislio pot tim *moj* jezik? Ako nisi Jenki, nikada nisam čuo nijednog."

„Što se tiče tvog prvog pitanja," odgovorio je glas staloeno, „ne bi te ubilo odjednom. Zapravo, potrajalo bi nekoliko meseci ali bi bilo sigurno kao da je bilo trenutno. Najbolji način da ti objasnim je da ti kažem da izlaganje ljudske kože polju izaziva da koža proizvodi ono što nazivate 'antitela' u krvotoku. Iz nekog razloga koji još ne razumemo ova antitela bivaju upijena od strane jetre, čije funkcije ova antitela napadaju izazivajući uvećavanje i skupljanje. U slučajevima gde je koža izložena polju na minut ili više smrt je sigurna. U tvom slučaju, mislim da nisi bio dovoljno izložen da bi bio u velikoj opasnosti; ali ćeš bez sumnje osetiti efekte ranije ili kasnije, pod uslovom, naravno, da su tvoje biološke funkcije identične sa našima a imamo svaki razlog da verujemo da jesu.

Što se tiče tvog drugog pitanja ja nisam, kako ti to nazivaš, Jenki; iako moj zadatak zahteva da postanem jedan. Činjenica da si mi poverovao da sam jedan od tvojih sunarodnika je

svedodžba uspeha truda koji sam uložio tokom dve vaše godine da naučim i uvežbam upotrebu tvog jezika i idioma. Ja još uvek nisam stao nogom na tvoju planetu. Biće potrebno još najmanje 4 vaše godine da postanem prilagođen na vašu atmosferu i gravitaciju."

Stajao sam u tišini koja se činila da traje satima ali je verovatno bilo samo nekoliko sekundi, pokušavajući da svarim puno značenje i sadržaj ovog govora. Napokon sam polako rekao,

„Da nisam svojim očima video ovu letelicu kako se približava i sleće rekao bih da si neki ludak koji je čitao previše 'naučne fantastike'. Pošto stvari stoje ovako spreman sam da priznam mogućnost bilo čega. Pored toga, pošto je to što sam ovde i što sam te video da slećeš sasvim slučajno očigledno je da moje verovanje ili neverovanje nema veliko značenje za tebe."

„Naprotiv," odgovorio je glas. „Nama je važno da vam pružimo svaku mogućnost da se upoznate sa činjenicama i da u skladu sa tim stvorite svoje mišljenje. Jedan od glavnih principa ove ekspedicije je da se utvrdi osnovna adaptivnost zemaljske rase, posebno stepen njene mogućnosti da adaptira svoj um brzo i smireno konceptima koji su potpuno strani njenim uobičajenim tokovima misli. Prethodne ekspedicije naših predaka su imale potpuni neuspeh što se ovoga tiče. Ovaj put postoji nada da ćemo uspeti da nađemo umove dovoljno receptivne tako da možemo biti od koristi u napredku vaše rase. U tvom slučaju, barem do ovoga trenutka, tvoje ponašanje je iznenadilo naša najbolja očekivanja."

„Mogu da vidim," rekao sam, „da tvoja rasa, koja je god, i moja imaju barem jednu zajedničku stvar; da je sarkazam oblik humora.

Shvatam da je sve što sam uradio od kada sam te prvi put video bilo pogrešno. Na prvom mestu, da sam imao imalo razuma, otišao bih odavde brzo kada sam te prvi put video da dolaziš, umesto da čekam, da možda budem smrskan ispod broda. Kada si sleteo, umesto da odem ili barem da ostanem na sigurnoj udaljenosti, morao sam da priđem i pronjuškam oko tvoje letelice. Zatim, kada je tvoj upozoravajući glas dopro iz zvučnika-ili šta god da je to-umesto da ga prihvatim smireno i brzo ja sam skočio kao uplašeni zec i završio u pesku u veoma neuglednom položaju. Na kraju, ti verovatno predpostavljaš da ja verujem u izjave koje si dao. Kao što sam ranije rekao, ja sam spreman da uzmem u obzir mogućnost da su istinite.

Takođe sam spreman da uzmem u obzir da je to samo gomila gluposti."

„Tačno," odgovorio je glas.

„Dozvoli da objasnim moju poziciju. Nije bilo namere za sarkazmom.

Mislio sam ono što sam rekao. Na prvom mestu si rekao da te je znatiželja podstakla da ispitaš letelicu, podvrgnuvši sebe nepoznatim nesrećama radije nego da potražiš sigurnost u begu. Ovo naglašava borbu između želje za znanjem i želje za sigurnošću statusa kvo. Verujem da postoji stara izreka među tvojim ljudima da je samo-očuvanje prvi zakon prirode. Ohrabrujuće je videti da želja za znanjem može povremeno da prevaziđe životinjski instinkt. Kada sam uzviknuo upozorenje tvoja reakcija nije bila iz straha kao što ti veruješ. Reakcija čistog straha bi te zamrzla na mestu barem na nekoliko trenutaka. Umesto toga ti si reagovao trenutno i na odgovarajući način. Činjenica da si se sapleo ukazuje na to da si se koncentrisao na detalje broda toliko da si zaboravio da odrediš jasan put povlačenja.

Što se tiče verovanja u sve što ja kažem to je poslednja stvar koju želimo. Ono što mi trebamo su umovi dovoljno otvoreni da prime dokaze (iako su ti dokazi u suprotnosti sa svim predubeđenjima) i umove dovoljno agilne da asimiliraju te dokaze i dođu do logičnog zaključka. Činjenica da se nalaziš u položaju koji je potpuno jedinstven za tvoje iskustvo, ti smireno slušaš moj glas i daješ logične odgovore, je najbolji dokaz da je tvoj um tipa kojem smo se nadali da ćemo naći."

„Hvala na komplimentima," rekao sam. „Voleo bih da verujem da ih zaslužujem ali tvoja izjava implicira da nameravate da me iskoristite za projekat koji uključuje naučno napredovanje ljudi na zemlji. Zašto ste izabrali mene? Samo zato što sam slučajno bio tu kada ste sleteli. Mogao bih lako da vas spojim sa nekim od mnogih ljudi ovde u bazi koji su mnogo napredniji od mene u nauci."

Osnovni zakoni

„Kada kažeš da se ovde nalaziš sasvim slučajno veoma nas podcenjuješ," bio je odgovor. „Mozgovi mnogih ljudi prenose ali ti si jedan od retkih čiji mozak takođe prima. Ako pogledaš kada se vratiš u bazu videćeš da se klima uređaj nije pokvario kao što se to često dešavalo

prethodnih večeri. Ali da se vratimo na temu diskusije, ispitali smo umove mnogih vaših vrhunskih naučnika. U svakom slučaju smo otkrili da su njihovi umovi otvrdli u kalupu njihovih trenutnih shvatanja. Oni su napredovali predaleko. Zbog toga bi morali mnogo da se vrate. Mogu to jasnije da objasnim analogijom. Čovek koji traga za naučnim znanjem je poput mrava koji se penje na drvo. On zna kada se kreće ka vrhu ali njegov vid ne može da obuhvati celo deblo.

Rezultat je da će verovano skrenuti na jednu od grana a da ne shvati da je napustio glavno deblo. Sve je u redu jedno vreme. Još uvek može da se penje nagore i da ubere nekoliko plodova svoga napretka ali uskoro postaje zbunjen kada se grana iznenada razgrana u mnoštvo grančica i listova koji usmeravaju na sve strane. Tako tragač za znanjem nalazi da se ' Osnovni Zakoni', koji su oduvek bili nepromenljivi, sada dele i upućuju na suprotne strane.

Naučnik dolazi do zaključka da se bliži ograničenju znanja koje može biti shvaćeno od strane uma i da svi fizički zakoni na kraju postaju samo statistički. Kada dosegne ovu tačku on može dalje da napreduje samo prateći liniju apstraktnog matematičkog rezonovanja. Ovo je kao putovanje vozom u vašoj podzemnoj. Ti ćeš na kraju stići na svoje odredište ali pošto ne možeš da vidiš kuda ideš ne možeš da budeš siguran da nije postojao kraći i lakši put da stigneš do toga istog mesta. Vaša nauka je sada u ovoj poziciji.

Na primer, vaš naučnik je sada obavezan da izjavi da je elktron u isto vreme čestica i talasno kretanje. Oni pokušavaju ovo da racionalizuju govoreći da je elektron čestica u talasu verovatnoće. Ovo je stanje koje ne može biti vizuelizovano od strane uma i jedina sredstva napredka su kroz alternativne puteve abstraktne matematike. Fundamentalne istine su uvek jednostavne i razumljive kada se gledaju iz odgovarajuće perspektive.

Tako grančica postaje jednostavna i razumljiva kao 'grančica' kada se gleda odozgo sa glavnog debla. Ukratko, ono što vaša nauka mora da uradi kako bi nastavila progres je da se vrati sa grane na kojoj ste zarobljeni na glavno deblo i nastavi na gore. U ovome možemo i hoćemo da vam pomognemo ali samo ako želite i možete da pratite stazu na kojućemo vas uputiti. Ovo je, međutim, za budućnost. Pre nego što budemo od pomoći ljudima zemlje dve stvari moraju biti postignute.

Prvo: Naša tela moraju postati biološki adaptovana na vašu okolinu tako da kada se nađemo među vama bićemo identični sa vama. Za ovo će biti potrebno, kao što sam rekao, najmanje 4 vaše godine. Drugi uslov je teži. Politička tenzija koja trenutno postoji među vašim nacijama

mora biti smanjena. Ako bi bilo koja od dve dominantne nacije dostigla naučnu superiornost to bi dovelo do, pod sadašnjim uslovima, rata do istrebljenja. Mi nismo ovde da bi pomogli jednoj od nacija da stekne prevlast već da stimulišemo stepen progresa koji će eliminisati razloge za ratove na zemlji, kao što smo to uradili hiljadama godina ranije da eliminišemo razloge za sukobe među našim ljudima. Ali vidim da postaješ umoran od stajanja tamo napolju i slušanja ovih dizertacija o nauci i sociologiji.

Što me podseti na moje dužnosti domaćina. Da li bi želeo da uđeš i možda iskusiš kratak let? Ovo je samo nosač tereta sa daljinskom kontrolom ali ima mali putnički odeljak sa nekoliko sedišta koja su veoma prosta ali izrazito udobna."

„Bilo bi mi zadovoljstvo da mi se dozvoli da vidim unutrašnjost broda," odgovorio sam.

„I dao bih sve da mi se dozvoli da se vozim u njemu ali kako da uđem? Obišao sam celi brod i nisam video trag nijednog ulaza. Takođe si rekao da još nisi naviknut na našu atmosferu. Ako uđem uneću sa sobom moju atmosferu. Kako će to uticati na tebe?"

„Kao što sam rekao ranije," odgovori glas, „letelica je nosač tereta sa daljinskim upravljanjem. Ja nisam u ovoj letelici. Ja sam u centrali ili kako bi ste vi to rekli 'glavnom brodu' koji se trenutno nalazi na nekih 900 milja iznad površine vaše planete. Ova teretna letelica se koristi da nam donese uzorke vaše atmosfere kako bi smo se navikli na nju. Teretni deo je evakuisan tako da kada ja otvorim prilazni portal teretni deo postaje ispunjen atmosferom bilo koje temperature ili pritiska. Takođe sve bakterije koje se nalaze u vazduhu bivaju skupljene radi proučavanja i proizvodnje antitoksina. Prilazni portal je na vrhu broda. Sada ću ga otvoriti."

Tada sam čuo jedan klik kako dopire sa površine broda, mali ali rezak klik poput prekidača za svetlo i deo tela broda sa moje leve strane se uvukao unutra nekoliko inča a zatim kliznuo na stranu, nestajući u zid broda, ostavljajući ovalni otvor od oko 5 stopa visine i 3 stope širine. Približio sam se otvoru ili portalu, kako god se zove, i blago povivši glavu krenuo kroz otvor. Zbog zaobljenosti broda naravno, moja glava je bila unutar broda dok su mi noge još bile na zemlji.

Odeljak u koji sam gledao zauzimao je samo mali deo broda. Bila je to soba od otprilike 9 stopa dubine i 7 stopa širine, sa podom 16 inča od zemlje i plafonom koji je jedva bio preko 6 stopa

od poda. Zidovi su bili blago nakrivljeni i ivice su bile ukošene tako da nije bilo oštrih uglova ili ćoškova. Naravno, zid najbliži meni, kroz koji je vodio otvor, bio je samo korito broda i imao je istu zakrivljenost unutra i spolja. Ovaj zid je bio oko 4 inča debeo i u njega su bila uvučena klizna vrata. Soba je sadržala 4 sedišta koja su izgledala kao naše 'stolice sa konturom tela' samo što su bile donekle manje od onih na koje smo mi navikli. Sedišta su bila okrenuta prema otvoru u kojem sam se ja nalazio i bile su poređane u dva reda po dve u samom centru prostorije, ostavljajući prostor između sedišta i zidova.

U sredini zadnjeg zida, gde se spajao sa plafonom, nalazila se kutija ili kabinet sa tubom i sočivom koje je sličilo malom pokretnom projektoru samo što nije bilo vidljivih rolni filma ili bilo kojih drugih delova. Svetlost je dopirala od ovog sočiva. To nije bio zrak svetla kakav bi nastao od filmskog projektora već rasuti sjaj, koji iako nije delovao posebno sjajno jeste odavao dovoljno svetla da se lepo vidi.

Sedišta i svetlo su bili jedini nameštaj u ogoljenoj metalnoj prostoriji.

„Nije baš ugodna kabina," pomislio sam, „više liči na ćeliju."

„Kao što sam rekao; prosta je ali videćeš da su sedišta udobna," reče glas. „Uđi i zauzmi mesto ako želiš da se voziš. Nemamo mnogo vremena."

Skoro automatski sam zakoračio na pod kabine i krenuo prema jednom od sedišta. Pre nego sam seo čuo sam opet onaj klik i kako vrata klize ka svom prvobitnom položaju. Instinktivno sam se okrenuo da pokušam da iskočim u sigurnost pustinje ali su se vrata već zatvorila iza mene. Ako je ovo bila zamka već sam bio u njoj i sada nije bilo razloga boriti se da izbegnem neizbežno.

„Gde bi voleo da ideš?" javio se glas ponovo, i ovaj put kao da nije dolazio sa moje strane već direktno iz mene, kao da sam slušao reči koje sam izgovaram.

„Ne znam koliko daleko možete da me odvedete u vremenu koje imate," odgovorio sam. „I pošto ovaj odeljak nema prozora, nema veze kojim putem idemo pošto neću videti ništa."

„Moći ćeš da vidiš," bio je odgovor. „Isto koliko možeš da vidiš iz bilo kojeg vozila u vazduhu noću. Ako ti se sviđa predlog mogli bi da te odvedemo do Njujorka i vratimo nazad za 30 minuta. Svetla Njujorka noću sa visine od 20 milja je oduvek bio jedan od najimpresivnijih prizora na vašoj planeti koji smo videli."

„Do Njujorka i nazad za 30 minuta!" rekao sam. „To je 8000 milja na sat! Kako možete da stvorite energije toga reda na ovakvoj letelici i kako ja mogu da podnesem ubrzanje? Nemate ni pojaseve za vezivanje na ovim sedištima!"

„Nećeš osetiti nikakve loše efekte od ubrzanja," bio je odgovor. „U stvari, nećeš osetiti ubrzanje uopšte. Samo sedi i ja ću pokrenuti letelicu. Objasniću neke od stvari koje te interesuju tokom vožnje."

Seo sam u levo prednje sedište koje je bilo najbliže vratima i otkrio da je veoma udobno. Materijal od kojeg je napravljeno izgledao je kao penasta guma sa plastičnim pokrivačem. Međutim, nije bilo šavova ili spojeva kao na drugim pokrivačima tako da je materijal, koji god da je bio, verovatno bio ukalupljen u ovaj oblik jednim korakom.

Onda je glas opet izbio u mojim mislima.

„Sada ću isključiti svetlo u odeljku i upaliti zrak za posmatranje."

Na trenutak soba je postala potpuno tamna. Onda je projektor ponovo postao aktivan. Ovaj put nije bio rasut sjaj već zrak - kao kod filmskog ili slajd projektor. Zrak, ili taj deo njega koji je bio vidljiv, bio je tamno ljubičast, na samom vrhu vidljivog spektra. Zrak se rasuo preko vrata, kroz koja sam ušao, i vrata su nestala. Nisu kliznula u zid kao što su uradila ranije. Jednostavno su prestala da postoje, barem vizuelno. Bilo je kao da gledam kroz najfinije staklo ili Lucite prozor.

„Nema vremena da ti kompletno objasnim sve stvari koje bi voleo da znaš o ovoj letelici i nama ali bih možda mogao da objasnim nekoliko osnovnih principa koji su ti interesantni," reče

glas-tj. moj glas reče-jer sam upravo počeo da shvatam da reči koje čujem ne dopiru do mojih ušiju kao zvučni talasi već potiču direktno iz moga mozga.

Transparentna vrata

„Vrata su kao što vidiš postala providna. Ovo te plaši jer si navikao da misliš da su metali potpuno neprozirni. Međutim, obično staklo je iste gustine kao većina metala i čvršće od većine a ipak propušta svetlo veoma lako. Zrak energije, koji sada deluje na metal vrata, je ono što bi ste vi nazvali umnoživač frekvencije. Zrak probija metal i reaguje na svako svetlo koje dodirne na takav način da je frekvencija svetla umnožena do opsega između onoga što znate kao 'X-zrak' i 'Kosmički zrak' spektara. Na ovim frekvencijama talasi prolaze kroz metal sa lakoćom. Onda, kada ovi talasi napuste metal sa unutrašnje strane vrata oni ponovo interaktuju sa gledajućim zrakom stvarajući ono što bi ste nazvali 'ritam' frekvencije koje su identične sa originalnim frekvencijama svetla, tako da dok misliš da gledaš kroz metal ti ustvari vidiš reprodukciju. Ako si spreman ja ću sada pokrenuti letelicu."

Instinktivno sam se uhvatio obema rukama za stolicu. Sekund kasnije zemlja je počela da se udaljava velikom brzinom. Nisam osetio nikakvo kretanje a brod je bio miran kao kamen. Uprkos činjenici da smo ubrzavali tempom od najmanje 10g mogao sam se zakleti da stojimo u mestu.

Svetla vojne baze u Probnom Centru, koja su bila skrivena malim brdom, su se iznenada pojavila i počela da se grupišu kao jato pilića kada ih pozove kokoška. Nekoliko sekundi kasnije svetla grada Las Cruces su se pojavila u donjem desnom uglu prozora i ja sam znao da smo se uzdigli na najmanje 1000 stopa u te 2-3 sekunde. Brod se okretao na levo blago dok se uzdizao i mogao sam da vidim autoput od Las Cruces do El Pasa, veoma uska ali sjajna traka osvetljena farovima hiljada automobila koji su se nalazili na njoj. Svetla El Pasa i Cuidad Juarez-a bila su samo solidan sjaj na horizontu ali kako smo nastavili da se dižemoizgledala su kao da se približavaju i dele na delove različitog sjaja. Mogao sam da vidim deo koji je predstavljao

Presidio oblast, stotinu hiljada svetala Fort Bliss-a, i intenzivno sjajnu tačku koja je bila centar

El Pasa. Čak sam zamislio da mogu da razaberem tamnu tanku liniju koja je bila Rio Grande, koja razdvaja El Paso od svog meksičkog blizanca, Ciudad Juarez. Posle par sekundi brod se okrenuo tako da su svetla tih gradova nestala iz vida na desnom kraju ekrana za gledanje.

Ekran za gledanje je sada bio okrenut prema jugo-istoku i prestao je da se okreće. Površina zemlje je sada izgledala kao da svetluca slabom zelenom fosforesencijom. U isto vreme nebo izvan broda je postalo tamnije a zvezde kao da su postale duplo svetlije.

„Mora da smo ušli u stratosferu," pomislio sam.

„Ako je tako, mora da smo se uzdigli više od 10 milja za samo 15 do 20 sekundi a ja nisam osetio ni trunku ubrzanja."

„Sada si na oko 13 milja od površine," čuo sam glas kako govori. „Podižeš se otprilike pola milje u sekundi. Podigli smo te vrlo sporo kako bi imao bolju priliku da gledaš okolne gradove iz vazduha. Podići ćemo te do 35 milja radi horizontalnog leta. Na toj visini atmosfera je razređena dovoljno da omogući let bez otpora za letelicu."

„Usput," rekoh ja, „šta se desilo sa mesecom? Upravo je izlazio kada sam ja ušao u brod i mora da je negde na nebu ali je veoma mračno napolju."

„Izgleda mračno," bio je odgovor, „jednostavno zato što nema dovoljno atmosfere na ovoj visini da raspe svetlost. Nećeš videti nikakav dokaz mesečine osim ako ne sija direktno na ekran za gledanje. Ja sam namerno sprečio da se letelica okrene dovoljno da se to desi jer je svetlo veoma jako iznad atmosfere i bilo bi teško videti, ako ne nemoguće, bilo šta dok je ono vidljivo. Sada si dovoljno visoko da počnem da dodajem horizontalnu komponentu na tvoje vertikalno kretanje.

Pošto u sledećih nekoliko minuta neće biti ničega interesantnog za videti upotrebiću ovo vreme da objasnim nekoliko stvari koje te zbunjuje.

"Na prvom mestu; spomenuo si nešto o 'pojasevima za vezivanje' i zapitao se da li možeš da izdržiš ubrzanje".

Ovo je pitanje koje je često mučilo umove ljudi od nauke vaše planete.

„Kad god su naša vozila pregledavana od strane vaših ljudi i kada su moguće ubrzanje i brzine ovih letelica opisane neverica je uvek bila vidljiva. Čuli smo kako neki od vaših najučenijih ljudi kažu da: 'Nijedno ljudsko biće ili viši oblik života ne može da preživi ubrzanje ove vrste.' Ovo je uvek bilo razočarenje za nas u našoj evoluciji inteligencije ljudi sa zemlje. Nama se čini da bi čak i umereno inteligentan laik sa prosečnim znanjem koje vi ljudi posedujete trebao biti sposoban da opovrgne ovu izjavu trenutno. Odgovor je, naravno, jednostavno taj da sila koja ubrzava vozilo, deluje, ne samo na svaki atom samog vozila već podjednako deluje na svaki atom mase koji je unutar njega, uključujući pilota ili putnike.

U vašem avionu situacija je potpuno drugačija. Vi imate propelere ili motore, koji proizvode potisak na jednom delu broda. Ovaj lokalni potisak ubrzava brod ali ne i pilota. Pilot je ubrzan samo potiskom protiv onih delova svoga tela koja su u dodiru sa sedištem. Zbog inercije ostatka tela dolazi do kompresije koja izaziva osećaj ubrzanja ili u ekstremnim slučajevima onesvešćivanje ili smrskavanje tela. Naš jedini limit ubrzanja je limit dostupne sile."

„Ali u ovom slučaju," pomislio sam, „zašto ja ne lebdim okolo u vazduhu kao što to rade stvari unutar projektila koji je u slobodnom padu?"

„Odgovor na ovo bi takođe trebao biti vrlo očigledan," bio je odgovor. „Pre nego što je brod pokrenut, ti si se nalazio na sedištu, i bilo je sile jedne gravitacije koja deluje između tvoga tela i sedišta. Pošto sila koja ubrzava i brod i tvoje telo deluje u tačnoj proporciji sa masom i pošto zemljina teža nastavlja da deluje na oboje, originalna sila između tvoga tela i sedišta će ostati konstantna, osim toga što će se smanjiti kako se sila gravitacije planete smanjuje sa udaljenošću. Kada putujemo između planetarnih tela, daleko od bilo kojeg izvora prirodne gravitacije, mi nalazimo neophodnim, iz praktičnih razloga, da stvaramo ovu silu veštački.

Gravitacija na koju smo mi navikli je malo veća od polovine one koja postoji na zemlji. Ovo je glavni razlog zbog kojeg će trebati toliko vremena da postanemo obični članovi vaše rase. Ako bi smo sleteli sada na površinu vaše planete i napustili zaštitu naših brodova visoka

gravitaciona sila bi izazvala veliki pritisak na naše unutrašnje organe, što bi za par dana dovelo do ozbiljne bolesti i na kraju do smrti. Ovo nije samo običan proračun.

Znamo da je to istinito jer je isprobano nekoliko puta u prošlosti. Ostajući u našim brodovima gde možemo da kontrolišemo silu kojoj smo podvrgnuti i pojačavajući tu silu malim ali regularnim dodavanjem možemo da izgradimo tkiva i ojačamo mišićni sistem dok, na kraju, vaša gravitacija ne postane prirodna za nas kao što je naša sada.

Kada ovo vreme dođe mi se nadamo da ćeš ti i još neki članovi tvoje vrste, koji su održali dovoljno otvoren um, biti u mogućnosti da nam asistiraju u premošćivanju pozamašnog jarka koji postoji između naše i vaše kulture. Međutim, kao što sam rekao ranije, mi nećemo pokušati da nametnemo ni naše znanje ni našu kulturu vama i nikada nećemo doći vašim ljudima osim ako nema dovoljno dokaza da oni to žele.

Tačno je da svrha ove ekspedicije nije u potpunosti filantropska. Postoje neki materijali na vašoj planeti koje bi smo mogli da upotrebimo za napredak naših naroda, materijal koji vi imate u izobilju ali koji je redak u ostatku solarnog sistema. Iako mi želimo da upotrebimo ove materijale naša pomoć tvom narodu neće zavisiti od te upotrebe. Svako znanje ili pomoć koje mi možemo da damo biće slobodno ponuđeno."

„Možeš li da mi objasniš principe na kojima ova letelica radi?" pitao sam. „Kako proizvodite ogromnu količinu energije potrebne da ubrzate brod poput ovog na tako velike brzine i kako aplicirate tu energiju a da ne proizvodite spoljni dokaz njegove upotrebe?"

Nuklearna podmornica

„Da bih to uradio," glasio je odgovor, „morao bih da ti dam potpuno nove osnove u Osnovnoj Fizici. Kao što sam rekao ranije, vaša nauka pokušava da jedna grana zauzme mesto celog drveta znanja sa rezultatom da je vaša nauka postala prekomplikovana. Zatim, kada se ova nauka primeni na praktičan rad rezultirajući aparatus postaje neverovatno komplikovan. Na

primer: Određeni inženjeri i naučnici vaše zemljesu sada zauzeti planiranjem podmornice koju bi pokretala onim što nazivate atomska ili nuklearna energija.

Oni planiraju da urade ovo konstruišući 'gomilu' u kojoj lakši izotopi uranijumske fisije proizvode toplotnu energiju i slobodne neutrone koje absorbuju teži izotopi uranijuma konvertujući ga u sledeći teži element u transuranskoj seriji koji je, takođe, sklon fisiji. Ovaj metod, iako komplikovan, je i dalje najizdašniji izvor energijskog diferencijala koji ste vi ljudi proizveli, ali kako bi pretvorili ovu toplotnu energiju u kretanje broda oni planiraju da cirkulišu radni fluid kroz 'gomilu' da upije toplotu, cirkulišu 'radni fluid' kroz razmenjivač toplote da pretvore drugi fluid u isparenja pod pritiskom, propuste isparenja kroz turbine da proizvedu obrtni momenat i konačno, iskoriste turbinu da generator proizvodi električnu struju. Ako dostignu ukupnu efikasnost od 30% biće to remek delo inžinjerstva.

Ako bi oni bili sposobni da misle jednostavnije, mogli bi, sa znanjem koje sada poseduju, da konstruišu jednostavan termopil oko fisijske gomile i konvertuju rezultirajuću temperaturni gradijent direktno u električnu energiju sa efikasnošću od najmanje 94 do 98 procenata, bez pokretnih delova, jeftinije i sa manje mase po jedinici energetskog izlaza. U poređenju sa našim metodima čak bi i ovaj sistem izgledao izrazito složen.

Vaša najveća potreba je da otkrijete potpunu jednostavnost osnovnih zakona ili prirodnih činjenica. Onda ćete lako moći da proizvedete efekte koji vam sada izgledaju da su nemogući.

Kada vaši inženjeri dizajniraju vozilo za prevoz tereta ili putnika oni osećaju neophodnim da obezbede sredstva proizvođenja energetskog diferencijala unutar samog vozila kao motiva snage. A ipak su vaši preci, hiljadama godina putovali u sve delove vaše planete u brodovima koji nisu imali interni izvor energije nego su radili u potpunosti na kinetičkoj energiji atmosfere. Iako ovo nije uvek bio pouzdan izvor bio je dovoljno uspešan da je trebao da natera vaše ljude da shvate da postoji mnogo tipova energetskog diferencijala konstantno dostupnih i da je samo neophodno stvoriti sredstva gde tok energije može biti napravljen da proizvodi željeni rezultat.

Materija i energija

Jedna od glavnih smetnji brzom napretku vaše nauke jeste da vaši naučnici nisu još u potpunosti shvatili jednostavno jedinstvo materije i energije. Jedan od vaših najvećih mislioca, profesor, Albert Ajnštajn, objavio je pre mnogo godina, matematičku formulu koja je opisala kvantitativni ekvivalent materije i energije. Ova formula, iako matematički perfektno tačna, vodi do netačnog zaključka, da je materiju moguće pretvoriti u energiju i obrnuto. Istina je da su materija i energija samo različiti aspekti istog entiteta.

Zamislite ravan sa dve dimenzije. Ako je ova ravan vertikalna na tvoju liniju gledanja to je samo ravna površina. Ovo predstavlja materijalni aspekt entiteta. Ako sada rotirate ravan za ugao od 90 stepeni površina će nestati ostavljajući samo jednu dimenziju. Ovo je enrgetski aspekt entiteta. Niste promenili ravan ni na koji način. Samo ste promenili perspektivu gledanja ili tehnički, promenili ste tačku reference. Količina energije koja se sadrži u datom telu materije zavisi u potpunosti od toga koliko je rotirala na maseno energetskoj osi u odnosu na datog posmatrača. Drugi posmatrač, posmatrajući isto telo iz druge referentne tačke će naći potpuno drugu količinu sadržane energije.

Sledeći zaključak koji je dr. Ajnštajn izneo na svetlo putem abstraktnog matematičkog rezonovanja je: Dok se telo materije povećava u brzini njegova dimenzija se smanjuje u smeru kretanja. Kada telo dostigne brzinu svetlosti prestaje da ima bilo kakvu dimenziju u smeru kretanja. Ovo, naravno, je zato što je rotiralo na maseno energetskoj osi, relativnoj za tog posmatrača, sve dok nije prestalo da bude materija i postalo čista energija.

Tako ćete videti da je potrebno 9x10 na dvadesetom erg-a energije da se ubrza jedan gram mase do brzine svetlosti. Pošto na ovoj brzini prestaje da bude materija očigledno je da nikakva količina energije ne može dalje da ubrza njegovu brzinu u odnosu na datu referentnu tačku.

Međutim, biće još vremena kasnije za dalju diskusiju o fizici. Pošto je ovo razgledanje trebao bih te uputiti na ono što vidiš.

Veliki grad severno od tebe je Saint Louis, sjaj na horizontu ispred tebe je Sinsinati. Bićeš iznad njega za manje od 2 minuta a uskoro potom ćeš moći da vidiš svetla Pitsburga.

Vidiš da smo naučili veliki deo vaše geografije kao i vašeg jezika. Vaša istorija nam nije toliko poznata pošto vaša rase ne razmišlja mnogo o prošlosti. Naravno, istorija originalnih civilizacija nam je mnogo bolje poznata nego vama

" Ova poslednja izjava se nije urezala u mojoj svesti tada pošto sam bio zaokupljen gledanjem svetala Sinsinatija kako tiho plutaju prema meni na zemljinoj površini 35 milja dole".

Sa obzirom da smo se kretali prema istoku znao sam da se mesec sada nalazi skoro direktno iznad ali površina zemlje je davala malo dokaza o njegovom reflektovanom svetlu. Zelenkasta fosforesencija koju sam video kada sam poletao u Novom Meksiku je skoro nestala. Nikada nisam čuo neke procene o zemljinoj refleksivnoj moći ali sudeći po njenoj skoro totalnoj tami na ovom nivou mislim da je reflektivnost barem zemljanih oblasti sigurno veoma niska. Naravno procenjivao sam samo na osnovu mesečine i nisam bio dovoljno daleko udaljen od zemljine površine da formiram tačnu procenu zemljine reflektivne moći.

Svetla Sinsinatija su sada skoro bila ispod mene. Bilo je previše svetala i bila su suviše blizu da bi mnoga od njih odredio pojedinačno. Opšti utisak je bio kao da gledam na lomaču koja je izgorela do sjajnog žara.

Naravno, Sinsinati nije bio jedini grad vidljiv sa ove tačke. Na visini od 35 milja pogled se pruža veoma daleko i čak sa ograničenim pogledom kroz ekran za gledanje mogao sam da vidim mnoge ljudske naseobine, preduzeća ili svetionike.

„Bićeš iznad Njujorka za nekoliko minuta," čuo sam sebe kako govorim. „I ja ću početi da te spuštam na visinu od 20 milja. Pošto letelica u kojoj se voziš nije dizajnirana da prevozi putnike nije bilo neophodno da se obezbedi kompletna negativna gravitaciona kompenzacija kakvu imamo na svim našim većim brodovima. Stoga, kada kreneš nadole, ubrzavaćeš u smeru sopstvene gravitacije tako da će tvoja telesna težina postati donekle manja.

Ako ti ovo stvori neugodnost smanjiću ubrzanje."

Osetio sam blago podizanje stomaka, kakvo se oseća kada kreneš dole u prilično sporom liftu,

samo što je u ovom slučaju osećaj trajao nekih 30 sekundi. Onda je moja težina postala normalna ponovo.

„Sada se krećeš nadole konstantnom brzinom koja će te dovesti do odgovarajućeg nivoa za minut. Proces poravnanja, naravno, uključuje pozitivnu gravitacionu akceleraciju tako da je nećeš osetiti. Izgleda da nisi bio strašno pogođen promenom gravitacije ali pošto tvoja rasa još uvek nije razvila uređaje za nadoknadu gravitacije za vaša transportna vozila predpostavljam da si više oguglao na takve promene od nas."

„Ako misliš da treba da se potresem tako blagom promenom trebao bi da probaš da se voziš u jednom od naših rolokoustera," odgovorio sam ja.

„Samo trenutak," bio je odgovor .

„Bojim se da te ne razuem. Busao sam se da je moje razumevanje vašeg jezika skoro savršeno. Ipak ti si sada upotrebio termin čije je značenje meni nepoznato. Da li bi ga molim te objasnio ili mi dao sinonimi?".

Rolokouster.

„Misliš na rolokouster?" pitao sam.

„Rolokouster je mehanički uređaj koji se može naći u mnogim našim zabavnim parkovima. Sastoji se od niskih otvorenih kola sa sedištima za putnike i opremljen je rukodržačem za putnika. Ima metalne točkove koji se kreću po šinama postavljenim na uzdignuti ram. Kada putnici zauzmu svoja mesta auto je povezan sa pokretnim lancem koji se nalazi između šina koji vuče kola do najviše tačke strukture. Tamo se kola oslobađaju lanca i gravitacija preuzima. Šine poniru nadole pod oštrim uglom sve dok ne dostignu nivo zemlje a onda se ponovo uzdižu skoro do nivoa početne tačke. Ovi iznenadni usponi i padovi se ponavljaju nekoliko puta i ima nekoliko kružnih skretanja , tako da se na kraja vožnje putnici vraćaju na početnu tačku i kola su spremna za sledeću turu trgača za uzbuđenjem. Osećaj uzbuđenja proizveden vožnjom je izazvan činjenicom da refleksni deo mozga osetivši naglu promenu gravitacije izaziva da

adrenalin bude pušten u krvotok. Ovo, se naravno dešava kada god se telo suprotstavi iznenadnoj pretnji ali u ovom slučaju putnik zna da nema prave opasnosti. Tako je u mogućnosti da uživa u stimulaciji koju izaziva adrenalin a da se ne podvrgne pravoj opasnosti."

„ Hvala ti," odgovorio je domaćin.

„Sada znam da nismo pogrešili kada smo izabrali tebe kao sredstvo za direktan kontakt.

Sada se nalaziš na nivou od dvadeset milja i Njujork leži pred tobom. Letelica mu prilazi sa severozapadne strane i nastaviće ovim kursom dok ne dođe do okeana na severoistočnoj strani grada. Zatim će kružiti oko grada dok ne krene prema zapadu. U isto vreme letelica će rotirati tako da ekran za gledanje uvek bude okrenut prema centru grada. Brzina je smanjena na oko 600 milja na sat kako bi imao više vremana da uživaš u pogledu.

„Da sam pisac ili pesnik mogao bih možda da opišem prizor koji su moje oči videle dok je najveći metropolis na svetu polako rotirao ispred mene. Pošto nisam ni pisac ni pesnik, već samo običan tehničar sa ograničenim vokabularom bojim se da je skoro beznadežno pokušati. Na nivou od oko 20 milja svetla su bila mnogo svetlija i imala su veću individualnost nego što se činilo da imaju sa višeg nivoa. Ovo nije bio krevet od usijanog uglja sa nekoliko sjajnijih iskri. Ovo je bio ogroman raspon miliona plavo-belih dijamanta koji se suprotstavljao crnoj pozadini. Različite temperature, različitih vazdušnih slojeva ispod mene kombinovane sa brzim kretanjem broda izazvalo je da žmirkaju besomučno tako da je ceo grad bio more pulsirajuće, žmirkajuće emisije svetlosti.

„Da sam umetnik," pomislio sam.

„ Ovo bi verovatno bio najveći trenutak mog života, ali moja glad za znanjem mora da je uveliko prevazišla moje cenjenje čisto estetskih vrednosti. Koliko god je ova scena prelepa i koliko god je vožnja bila interesantna ja bih sve to rado menjao za petominutni obilazak glavnog broda."

„Žalimo što nije bilo dovoljno vremena da organizujemo takav obilazak," bio je odgovor.

„Ali ti ćeš se setiti, mi još nismo naviknuti na tvoju atmosferu i kao što si ti sam rekao 'ako bi ušao u naš brod, morao bi da poneseš svoju atmosferu sa sobom'. Istina je da, kada bi imali dovoljno vremena mogli bismo da pripremimo odelo kakvo vaši ljudi nose kada se spuštaju ispod površine mora. Ovo bi ti omogućilo da uđeš u naš brod ne menjajući ni svoju ni našu atmosferu. Ali ovo bi zahtevalo dosta vremena. Iako mi nismo ograničeni vremenom kao što se dojmi da je vaša rasa, bez obzira, nalazimo se u letelici koja koristi operativnu energiju uglavnom iz prirodnih izvora i mi kao i mornari vaše rase često nalazimo neophodnim da 'plovimo sa plimom'.

Moramo da napustimo ovu oblast ubrzo ali ćemo se vratiti na vašu planetu za nekoliko meseci. Spakovali smo dovoljno vaše atmosfere da je mešamo sa našom u vremenu u kojem ćemo biti odsutni. Kada se vratimo ponovo ćemo te konatktirati."

„Ali ja neću biti u Probnom Centru tada," rekao sam.

„Moj rad ovde će biti gotov i moraću da se vratim u Kaliforniju. Slučajno ja čak i ne znam tvoje ime ili da li vi uopšte imate imena?"

„Imamo imena," bio je odgovor.

„Iako su retke prilike da ih koristimo među našim ljudima. Ako postanem član tvoje rase ja ću koristiti ime Alan, koje je uobičajeno ime u tvojoj zemlji i skoro je isto kao moje ime koje je A-Lan. Što se tiče toga da ćeš biti u Kaliforniji kada se vratimo to će imati male razlike u našoj sposobnosti da te kontaktiramo. Kao što sam rekao tvoj um dobro prima. Zapravo, da si imao malo više prakse u rešavanju mentalnih slika moglo je biti moguće za nas da ti pokažemo detalje naše letelice bez neophodnosti da budeš u njoj."

„Ja bih jako voleo da to pokušam," rekao sam.

„Najbolji način da se to nauči je vežbanjem i ako su detalji vaše letelice suviše komplikovani

kao starter, kako bi bilo da me isporbate na detaljima letelice u kojoj se nalazim? Ako zatvorim oči i koncentrišem se hoće li biti moguće za vas da mi barem date pregled preseka ovog broda?"

„Teško," odgovori Alan suvo. „Praviš grešku koju tvoj narod skoro uvek pravi kada pokušava ono što vi definišete kao ekstrasenzorna percepcija. Na prvom mestu to uopšte nije ekstrasenzorna.

To je isto toliko deo normalne perceptivne opreme tela kao bilo koje drugo čulo, samo što se koristi jako malo od strane tvojih ljudi tako da je još uvek u početnom stanju razvoja. Neke od vaših životinja i mnogi vaši insekti su razvili ovaj osećaj na višem nivou od vaših ljudi. Vi ste naviknuti od rođenja da primate i rešavate vizuelne impresije sa otvorenim očima. Setićeš se da kada si prvi put naučio da koristiš mikroskop naučen si da iako postoji samo jedan okular da je najbolje držati oba oka otvorena. Stoga, ne zatvaraj oči. Ja ću isključiti zrak za gledanje kako ne bi bilo uticaja distrakcije.

Pod dva, ne koncentriši se. Koncentracija je stav transmisije i skoro je kompletna zabrana za recepciju. Da bi odgovarajuće primao moraš dostići stanje kompletne opuštenosti. Za ovo imaš sposobnost, sposobnost koja je neverovatna za vašu rasu.

Zapravo kroz ovu sposobnost sam ja načinio prvi kontakt sa tvojim umom. Bilo je to pre tri noći. Vratio si se u svoj krevet ali nisi mogao da zaspiš jer je pritisak od događaja tog dana bio neobično velik. Upotrebio si mentalni uređaj koji je bio vrlo intersantan za mene zbog svoje jednostavnosti i učinkovitosti. Da li se sećaš šta je to bilo?"

„O da," rekoh ja.

"Često ga koristim kada mi san ne dolazi na oči. Jednostavno vizualizujem sobu koja je potpuno zatamnjena osim 10 svetlećih brojeva na suprotnom zidu sobe. Fokusiram moju pažnju na te brojeve sve dok sve druge misli ne budu isključene iz moje svesti. Zatim počnem da brišem jedan po jedan broj fokusirajći se na preostale brojeve ali smanjujem stepen koncentracije sa svakim brisanjem. Obično zaspim dok još ima nekoliko brojeva, ali ni u kojem slučaju nisam ostao svestan više od nekoliko sekundi nakon što je poslednji nestao."

„Tačno," odgovori Alan.

„I ne smao da ovaj proces opušta svesni um već takođe vraća sve strane misli na njihovo odgovorajauće mesto u nesvesnom delu uma. Pod ovim uslovima nesvesni um transmituje i prima mnogo spremnije nego što to ikada čini svesni um".

Trebao bih možda da se stidim da priznam, ali u tvom slučaju iskušenje je bilo preveliko da odolim i bojim se da sam pretresao tvoj um kako verovatno ni jedan um nikada nije bio pretrešen ranije. Mislim da mogu da kažem da znam više o tebi nego što to ti znaš. Ono što sam našao u tvom umu nije bilo sve ono što je moglo da se poželi. Naravno, život je bio veoma grub prema tebi s vremena na vreme i našao sam mnogo ožiljaka i nekoliko rana koje su tek napola zarasle. Takođe sam našao da su ti ovi isti udarci sudbine dali neobičnu dubinu percepcije i razumevanja. Tada sam odlučio da bi ti bio idealan konatkt.

Opet smo skrenuli sa trenutnog projekta. Hteo sam da ti predložim da upotrebiš svoj metod opuštanja svog uma. Gledaj prema ekranu za gledanje koji je sada mračan i kada tvoj um bude opušten ja ću pokušati da ti dam mentalnu sliku enterijera letelice u kojoj se voziš."

„Nije mi bilo neophodno da zamišljam zatamljenu sobu jer je zrak bio isključen i odeljak u kojem sam se vozio je bio u potpunom mraku. Nisam imao poteškoća u vizualizaciji svetlećih brojeva na delu ekrana za gledanje ali kada sam pokušao da odbacim tuce pitanja koja su se nalazila na ivici moje svesti otkrio sam da je to skoro nemoguće. Na kraju sam odustao da pokušavam da ih odbacim u potpunosti i gurnuvši ih što je dalje moguće počeo sam da brišem brojeve. Zbog velike sile navike dok sam mentalno brisao brojeve moj um se očistio tako da dok sam dostigao poslednji broj skoro sam zaspao. Sa uklanjanjem poslednjeg broja postao sam svestan slike na ekranu za gledanje koju ranije nisam primetio. Nije se pojavila iznenada.

Izgledalo je kao da je oduvek bila tamo ali ja sam je video po prvi put. U levom delu slike prepoznao sam odeljak u kojem sam se ja vozio i znao sam da slika predstavlja enterijer tela letelice. Čuo sam glas kako dopire do mene ali ovaj put kao iz daljine. Nekako sam znao da je to Alanov glas iako se boja glasa potpuno promenila. Glas koji sam slušao je bio rezak i skoro oštar. Ovaj je bio blag i tečan sa skoro melodičnim kvalitetom."

„Vidiš delove broda i njegov mehanizam koje je tvoj um sposoban da shvati.

Velika struktura u obliku bubnja iznad centralne pregrade je diferencijalni akumulator. To je u osnovi baterija za deponovanje koja može da se puni iz bilo kojeg broja prirodnih energetskih diferencijala koji su dostupni. Pod rečju 'punjenje', ja podrazumevam da je potencijalna razlika stvorena između dva pola akumulatora. Materijal polova ima dostupne slobodne elektrone u broju koji ti ne možeš ni da zamisliš. Kontrolni mehanizam dozvoljava ovim elektronima da teku kroz dva prstena sile koja vidiš na vrhu i dnu letelice. Ti si dovoljno upoznat sa elektrodinamikom da znaš da elektron u pokretu stvara magnetno polje.

Ogromna navala elektrona kroz prstenove sile proizvodi veoma jako magnetno polje. Pošto pravac i amplituda toka može biti kontrolisana kroz svaki prsten možemo da stvorimo polje koje je u suprotnosti ili u koliziji sa bilo kojim magnetnim poljem kroz koje mi želimo da putujemo. Ovo nam takođe daje kontrolu nad ponašanjem letelice u odnosu na dato polje.

Pogon magnetnog polja

„Sva materijalna tela koja su u pokretu imaju magnetno polje oko sebe iz upravo datog razloga: sva materija sadrži elektrone i svi elektroni u pokretu stvaraju magnetna polja. Magnetno polje vaše zemlje je veoma slabo u proporciji na njeno gravitaciono polje i može biti teško za tebe da razumeš kako ubrzanje protiv snažnog polja može biti stvoreno u suprotstavljanju sa slabim. Samo se seti šta se dešava kada približiš iste ili suprotne polove dva 'permanentna magneta'. Kako su linije sile odgurnute spolja skoro vertikalno na njihovu normalnu poziciju. Tako se polje letelice širi ka spolja dok ne preseče suvišne linije zemljinog polja da proizvede potrebno kretanje.

Možda si se zapitao koliko dugo možeš da udišeš vazduh u malom putničkom odeljku pre nego što postane zagušljivo. Ovde možeš videti da postoje mali otvori ispod svakog od dva zadnja sedišta sa mehanizmom da cirkulišu vazduh iz odeljka za prtljag kroz putnički odeljak. U ovoj letelici nema sredstava za obnavljanje vazduha ali velika količina vazduha u odeljku bi u slučaju krize snabdela čak četiri putnika sa adekvatnim kiseonikom na više sati.

Kutija koju vidiš odmah iznad diferencijalnog akumulatora sadrži kontrolnu opremu. Nema posebne svrhe zalaziti u ovo pošto si već upoznat sa mnogim tipovima daljinskog upravljanja i servo mehanizama. Dok su naši veoma uprošćeni i mnogo zavisniji od vaših ovde bi nam opet bilo potrebno nekoliko sati objašnjavanja fizike kako bi razumeo njihov rad.

Vreme nam ističe. Vratili smo te na brzinu donekle veću nego što je bila prvobitna i sad si skoro direktno iznad tačke polaska. Pošto tvoj narod, za razliku od našeg, izvlači određeni stepen zadovoljstva ili kako ti to nazivaš 'uzbuđenje' iz doživljavanja širokog menjanja gravitacije mi možemo, ako želiš da tokom spuštanja proizvedemo stanje koje se približava nultoj gravitaciji ili što bi ti nazvao 'slobodan pad'. Da bi se ovo stanje dostiglo u potpunosti to bi bilo potresno za svakoga kao i donekle opasno ali možemo prići dovoljno blizu tako da dok i dalje održavaš neku stabilnost ti ćeš osetiti senzaciju beztežinskog stanja."

Iznenadna realizacija da je put skoro gotov probudilo me iz stanja polutransa u kojem sam bio od kada sam ušao u letelicu.

„O.K.," Rekoh. „Povedi McDuff." Kao što to osuđni kriminalac reče kada se popeo na vešala, „Sve ću probati jedanput."

„Istog trena upalilo se svetlo odeljka. Nakon totalne tame u kojoj sam bio svetlo je bilo zaslepljujuće. Dok sam pokušavao da prilagodim oči svetlu stomak mi je iznenada skočio u grudi. Na trenutak sam mogao jasno da osetim kako mi srce kuca u donjem delu grla dok su moja pluća i ostali gornji organi bili rešeni da mi izađu na uši.

Doživeo sam strma padanja i oštra uzdizanja u avionima i vozio se mnogim zabavnim napravama napravljenim da proizvedu bestežinski osećaj ali nikada ranije nisam osetio nešto poput ovoga. Nije bilo osećaja padanja, jednostavno sam osećao kao da moji organi pošto su oslobođeni snažne veze odskaču na gore kao elastične trake kada se oslobode tenzije. Na sreću ovaj osećaj je kratko trajao. U nekoliko sekundi sam se osećao skoro normalno ponovo.

„Ne osećam se baš bestežinski sad," pomislio sam i snažno se odgurnuo rukama od strane sedišta. Uzdigao sam se u sporom i više ili manje gracioznom pokretu skoro do plafona

odeljka. Moje podizanje bi bilo gracioznije ali sam očigledno upotrebio više sile na zadnji deo od mog centra gravitacije tako da se moje telo prevrnulo ka napred dok sam se uzdizao i takođe rotiralo na moju levu stranu. Do vremena kada sam počeo da padam na dole bio sam skoro okrenut glavom na dole i bio sam prisiljen da se uhvatim za naslon sedišta da se ispravim. Rezultat je bio da sam se spustio kolenima u stolicu dok su se moje oči nalazile samo nekoliko inča od naslona.

Tada sam video nešto što sam previdео kada sam ušao u brod. Bio je to samo jednostavan logo utisnut u materijal sedišta ali ja sam prepoznao simbol i pepoznavanje mora da je stvorilo snažan mentalni šok koji je Alan pogrešno protumačio kao strah ili bol jer je gravitacija istog trena normalizovana izazivajući da iskusim još jedan grubi momenat dok su svi moji organi pokušavali da zauzmu mesto koje im je propisano.

„Šta je?" začuh Alanov glas i po prvi put učinilo se da postoji trag zabrinutosti. Zatim:

„Oh, vidim da si primetio simbol i prepoznao njegovo značenje."

„Da," rekoh. „Svako ko je ikada išta čitao bi prepoznao simbol drveta i zmije. On je nađen u originalnim zapisima i legendama svake rase na zemlji. Uvek mi se činilo da je to zemaljski simbol i bilo je zastrašujuće videti ga da se pojavljuje iz dubine svemira ili sa koje god planete koju vi nazivate dom."

Atlantis i Mu

„Ovo su stvari koje sam se nadao da ću da odložim do našeg sledećeg kontakta," reče Alan. „Ima toliko toga da se kaže a tako malo vremena. Naši preci su originalno došli sa ove zemlje. Oni su sagradili ogromno carstvo i moćnu nauku na kontinentu koji vaše legende nazivaju 'Mu ' ili 'Lemurija'. U isto vreme takođe je postojalo veliko carstvo na kontinentu Atlantis.

Postojalo je rivalstvo u nauci. U početku prijateljsko, ali je postajalo neprijateljsko sa godinama pošto je svaka nacija veličala svoja dostignuća u lice druge. U nekoliko vekova njihova nauka je prešla tačku razvoja koja sada postoji ovde. Pod tim uslovima bilo je neizbežno da će se

dve nacije na kraju međusobno uništiti kao što se na to spremaju dve najveće nacije današnjice na zemlji.

Ali ova diskusija mora da sačeka naš povratak. Naše vreme je više nego isteklo. Već sada je potrebno previše energije da se naš brod održi na svojo trenutnoj poziciji a mi ne možemo da ostavimo teretnu letelicu. Nalaziš se na zemlji i ja ću otvoriti vrata. Zbogom za sada, Dan . Čuvaj se, do našeg povratka."

Kao osoba koja hoda u snu zakoračio sam sa poda letelice i zateturao se nekoliko koraka kroz pesak pre nego što sam se okrenuo da pogledam unatrag. Vrata su se zatvorila i za mene i dok sam se okretao horizontalna traka narandžasto obojenog svetla pojavila se negde kod centralnog dela broda i on je odskočio na gore kao da je izbačen iz katapulta. Zrak koji je požurio da zauzme mesto onoga što je upravo izmešeteno na gore me je povukao ceo korak napred i skoro me nateralo da izgubim ravnotežu. Uspeo sam da zadržim oči na letelici dok je traka svetla prolazila kroz boje spektra od narandžaste do ljubičaste. Do ovog trenutka već se nalazila hiljadama stopa u vazduhu i kako je svetlost prešla u ljubičastu traku letelica je potpuno nestala iz moga vida.

Snažan osećaj depresije me je obuzeo tada. Osetio sam se kao da su moj rad i život izgubili svaki značaj. Nekoliko sati ranije bio sam samo-zadovoljan tehničar koji postavlja instrumentaciju za testiranje jednog od najvećih raketnih motora ikada sagrađenih. Dok sam shvatao da je moja uloga u programu bila mala osećao sam se da se krećem u pravcu napretka. Sada sam znao da je motor, pre nego što je i testiran, zastareo. Ja sam bio mali i beznačajni šraf u smotanoj i nazadnoj nauci koja se kretala samo ka svojoj sopstvenoj destrukciji. Dugo sam stajao u pesku gledajući prema zvezdama iz kruga smrskanog žbunja.

Alan je rekao da će se vratiti za nekoliko meseci i da će me tada opet kontaktirati. Da li su to stvarno mislili ili je to bila samo ljubaznost pred rastanak? Mora da postoji hiljade ljudi u ovoj zemlji koji bi mogli biti od veće pomoći od mene. Mogu samo da čekam i nadam se.

Postskriptum

Moj kontakt sa ekstra-terestrialnom grupom se nije završio sa gore navedenim događajima već

je postao trajna asocijacija.

Da bih preneo sve što se dogodilo među nama zahtevalo bi mnogo časova govorenja ili ako bi bilo svedeno na pisanje zauzelo bi nekoliko tomova.

Ako prihvatanje ovoga teksta pokaže da postoji pozamašan broj osoba koje su iskreno zainteresovane ja ću se potruditi da stavim pred javnost celokupno telo informacija koje sam primio.

Biće mi drago da primim vaše komentare bez obzira da li su pohvale ili ne.

DANIEL W. FRY Los Angeles, Calif. 22. maj 1954.

Alanova poruka:

Ljudima Zemlje

Od DANIEL W. FRY-a

„LAKŠE JE ISMEVATI NEGO ISTRAŽIVATI ALI NIJE ISTO TOLIKO PROFITABILNO."

Alan

PREDGOVOR

Od kada je Vajt Sends Incident publikovan opseda nas javnost o daljim informacijama od istog izvora. Konačno smo nagovorili gospodina Fry-a - koji je veoma zauzet čovek - da sastavi pismeni izveštaj o njegovim kasnijim kontaktima sa ALANOM iz ekstra-terestrialne grupe. On je ovo učinio i sadržaj *Alanove poruke Ljudima Zemlje* je ispunjen informacijama od vitalnog značaja za čovečanstvo i posebno za ljude našeg vremena, koje smo odlučili da vam objavimo onako kako smo ih dobili, bez pokušaja da ih uveličamo ili umanjimo na bilo koji način i sa vrlo malo komentara od gospodina Fry-a. Pošto tako postaje mala knjiga koja se brzo pročita videćete da je nabijena snagom. Svaka rečenica je bitna i nema nepotrebnih reči. Sigurni smo da je gospodin Fry mogao da piše naširoko ali on je odlučio da
poruka
govori sama za sebe. Oni koji su čuli gospodina Fry-a na predavanjima, radiu ili televizijskom programu će shvatiti da je njegova jedina briga da ljudi shvate hitnost poruke i mudrost otkrivenu od njegovih ekstra-terestrialnih prijatelja.

U godinama koje su usledile posle D. W. Fry-ovog prvog susreta sa ekstra-terestrialnim ljudima i njihovom letelicom, mnogi drugi ljudi su istupili da prenesu iskustva koja potvrđuju prisustvo ljudi sa drugih svetova, unutar naše atmosfere ako ne na našoj zemlji. Iako su mnogi pokušaji komunikacije bili učinjeni od strane svemirskih ljudi oni nisu uvek bili uspešni.

U prošlim mesecima, međutim, bilo je nekoliko pokušaja kontakata i komunikacije sa vanzemaljskim ljudima u međusobno udaljenim delovima zemlje koji potvrđuju Fry-ovo iskustvo kako za metod prihvatanja tako i za sadržaj poruke. Čini se veoma očiglednim da sa bilo kojeg mesta oni dolaze vanzemaljci imaju sličnu poruku za ljude našeg vremena.

Dok ova knjiga ide na štampanje u naše ruke je upravo stigla neverovatna komunikacija ove vrste. Ona je iz Austrije i napisana je na nemačkom ali mi je prevodimo na engleski radi

dobrobiti onih koji su pročitali Vajt Sends Incident ili su čuli Alanovu Poruku Ljudima Zemlje direktno sa usana gospodina Fry-a, ali koji su se osetili kao da on stoji sam i bez podrške u svojim tvrdnjama, ili da je obična forma telepatije možda bila umešana. Ostali skori kontakti, osim ovoga iz Austrije, su jasno pokazali da postoji način komunikacije, daleko napredniji od obične telepatije, u upotrebi naših vanzemaljskih prijatelja gde se glas komunikatora čuje unutar glave koji nije moguće pomešati sa telepatskom recepcijom misli i ideja od druge osobe ili sa mislima ili impresijama koje nastaju unutar nečijeg uma sa podsvesnih nivoa.

Sa ovakvom vrstom komunikacije nije važno ako um luta ili ako druge misli prolaze kroz um jer glas i dalje ostaje snažan i jasan i nije ni najmanje poremećen prolazećim mislima i pitanjima. Bili smo toliko zainteresovani ovim aspektom Fry-ovog iskustva i nekolicina drugih da smo napravili anketu o načinu primanja gde god su poruke od ljudi drugih svetova bile primljene. Mi smo ubeđeni da smo se susreli sa pravom sluhovitosti (vidovitosti) i da se bližimo nezavisnom glasu koji naučni istraživač žudi da sretne.

Skorašnji kontakt u severnoj Kanadi je od strane nekih smatran malo fantastičnim ali postaje više razumljiv i prihvatljiv u trenutku kada shvatimo da su tri ogromna 'svemirca' možda nosila svemirska odela! Međutim, činjenica da je preplašeni i neobrazovani Italijan takođe izjavio da mu se svemirac nije obraćao izvana nego zapravo *unutar njegove glave*, donosi više kredibiliteta originalnosti susreta nego bilo koji drugi detalj. Ovaj mladić nikada nije čuo za 'leteće tanjire' i zasigurno nikada nije čitao o svemircu, ekstra-senzornoj percepciji, telepatiji, sluhovitosti, nezavisnom glasu ili
glas-u-glavi
fenomenu.

Ova činjenica sama daje utisak veoma stvarnog iskustva. U slučaju gospodina Von Cihlar iz Beča učinjeno je da shvati tačno šta je čovek sa Marsa želeo da mu kaže iako je on ubeđen da čovek nije ispustio nikakav zvuk i verovatno nije govorio nemački u svakom slučaju. Prema gospodinu Fry-u sasvim je moguće da vanzemaljci možda imaju elektronski uređaj sposoban za moduliranje slušnih nervnih struja na takav način da govor možemo čuti iako niko ne govori u našoj okolini.

Da je ovo lako moguće je dokazano činjenicom da uvo nije esencijalno da bi se čulo, niti je zvuk, što se toga tiče. Bilo koji inženjer elektronike može lako da postavi uređaj sa kojim celo ljudsko telo postaje radio prijemnik sa nervima koji nose moduliranu struju koja će za posledicu da se čuje kao zvuk i protumači kao govor. Pošto je evidentno da je njihovo naučno znanje mnogo superiornije od našeg ovaj vid komunikacije za njih ne bi trebao da predstavlja teškoću ali je takođe moguće da su oni toliko ispred nas u nauci da su otkrili način da moduliraju naše

nervne struje ili moždane talase direktno bez potrebe da intervenišu sa elektronskim uređajima. Možda su naučili kako da aktiviraju neke latentne ili malo korištene moždane ćelije koje otvaraju ove nove ili barem malo korištene sposobnosti.

Uzevši u obzir da često nailazimo na reference o trećem oku u komunikacijama koje dolaze od ljudi drugih svetova nije neverovatno da su i oni takođe došli do ovoga otkrića. Nema drugog načina da objasnimo neke stvari koje su sadržane u tekstu primljene poruke.

Ovo se posebno odnosi na znanje o našoj dalekoj prošlosti koju je pokazao Alan u svojoj Poruci Ljudima Zemlje i u njegovoj sposobnosti da istraži rad Danovog uma kao što je rečeno u *Vajt Sends Incidentu*, zatim tu je i proročki aspekt ovog kontakt i u stvari svih drugih kontakata što implicira na superiorno znanje uviđanja i intuicije barem što se tiče budućnosti čovečanstva. Jasno je da se susrećemo sa visoko razvijenim tipom individua. Oni su u potpunosti savladali svemirsko putovanje, magnetizam, gravitaciju i ostala naučna pitanja.

Pošto smo privilegovani da primimo vitalnu i duhovnu poruku od tako naprednih i savršenih bića to nas obavezuje da obratimo pažnju dok još ima vremena da se promeni tok događaja. Na ovaj način možda još možemo da izbegnemo sunovrati pad od kojeg samo Mihajlo i njegovi anđeli mogu da nas spasu direktnom intervencijom.

Razvoj nuklearnog oružja, navodećih raketa, nervnih gasova i bakteriološkog ratovanja ovo ne pomaže da se umanji sumnja da smo na ivici rata do istrebljanja umesto samo-očuvanja i slobode. Tako da nam dolazi skoro kao odgovor na naše molitve i nade, da u svim kontaktima sa vanzemaljcima, kroz koje god kanale oni dopiru do nas, radosna vest preovlađuje i oni nas uveravaju da katastrofa koje se bojimo može biti izbegnuta ako uzmemo u obzir njihova često ponovljena upozorenja.

Ali ostalo je na Daniel W. Fry-u i njegovim vanzemaljskim prijateljima da nam kažu tačno sa kojim se problemom suočava čovečanstvo i kako tačno može biti rešen. Ali najbitnije od svega je šta mi možemo da uradimo da pomognemo sprečiti očekivani svetski rat i svetski požar koji preti da donese propast naše ere.

Situacija je toliko ozbiljna da postaje neophodno pokušati alarmirati sve mislioce na opasan tok događaja dok još ima vremena da se poduzmu korektivne mere i tako pronađe put ka miru.

Očigledno je, međutim, da ne može biti trajnog mira sve dok ne postoji obostrano poverenje i razumevanje među nacijama i volja da se živi i pusti da se živi. Tiranija i despotizam su oduvek bile kratkog veka a ipak mnoge civilizacije su nestale sa naše zemlje uglavnom zbog toga.

Sasvim je sigurno da je došlo krajnje vreme za ljude zemlje da nađu način da spreče ovu tragediju i kada bi glas malih ljudi mogao da se čuje oni bi sigurno insistirali na tome. Dan gospodara rata je prošao jer više ne mogu da nađu sigurnost u zadnjim redovima ili utočište u zamkovima. Zaista, u ovoj eri nuklearnog oružja i problema radijacije mnogi na visokim položajima brzo postaju ubeđeni u istinu onoga što nam vanzemaljci govore već dugo vremena, naime, da je rat zastareo kao metod rešavanja razlika. Oni se boje da neće biti nikoga da uživa u naseljavanju!

Trebali bi biti zahvalni što su druge oči osim naših videle zapis na zidu i dale nam upozorenje da sprečimo ponavljanje drevnih tragičnih grešaka. U svakom slučaju, budućnost je svetla sa novom nadom i možda čak intervencijom od strane vanzemaljskih prijatelja ako bude bilo potrebe!

Zapamtite, NISMO SAMI!

FRANKLIN THOMAS

ALANOVA PORUKA LJUDIMA ZEMLJE

UVOD

Za dobrobit onih koji još nisu pročitali WHITE SANDS INCIDENT neka objašnjenja bi trebala da se daju o izvoru ove poruke i kako je dostavljena. U proteklih sedam godina, kao što svaki

čitalac zna, naše novine i magazini, naše radio i TV stanice su prenele nebrojene priče koje se tiču viđanja raznih objekata, uglavnom u vazduhu, ali ponekad i na zemlji, čije pojavljivanje i čije akcije ne odgovaraju nijednom obrascu sa kojim smo upoznati na ovoj zemlji.

Mnogim osobama su ovi objekti još uvek klasifikovani kao nepoznati. Postoji čak nekoliko njih koji, uprkos pozamašnoj masi dokaza, još uvek uveravaju da ovi objekti „ne mogu da postoje".

Neki ugledni naučnici, posle opuštenog istraživanja, su odbacili ove fenomene kao „beznačajne". Mnogi drugi su ih odbacili bez ikakvog pretvaranja o istrazi. Sa druge strane, postoji velika i stalno rastuća grupa ljudi čije interesovanje im je dalo energije i strpljenja da sakupe i istraže sve dostupne podatke. Svakoj od ovih osoba tri činjenice postaju evidentne bez sumnje.

Prvo, da su ovi objekti stvarni. Oni postoje.

Drugo, da su vanzemaljski, daleko od bilo čega sa čim smo upoznati na zemlji.

Treće, da ih vodi inteligencija očigledno veća od naše, iako ne možemo uvek da shvatimo njenu nameru ili pratimo njen rad.

Knjiga zvana WHITE SANDS INCIDENT, je činjenični i objektivni izveštaj iskustva koje je pisac imao sa jednom od ovih vanzemaljskih letelica i uspostavljanjem komunikacije sa vodećom intaligencijom.

Tokom poslednje dve godine postalo je sve evidentnije da je naša zemaljska civilizacija ušla u kritično stanje svoga razvoja. Veliki problemi su se pojavili za koje izgleda da nema rešenja i koji ozbiljno prete samoj egzistenciji čovečanstva na zemlji. Poruka koja se sastoji od sledećeg teksta mi je data od jednog iz vanzemaljske grupe sa zahtevom da se rasprostrani što više i sa izraženom nadom da će se u njenom svetlu jednostavno rešenje našeg „nerešivog problema" možda ispoljiti.

ALANOVA PORUKA

Alan je 28. aprila 1954. uspostavio direktan kontakt samnom po treći put i možda poslednji. Postojao je osećaj urgentnosti u ovom kontaktu koji nije bio prisutan tokom naših prethodnih sastanaka. Takođe mi je po prvi put skrenuta pažnja da imam ličnu odgovornost i obavezu u trudu koji Alan i njegovi prijatelji čine da promene prirodan tok događaja i tako preusmere holokaust koji je u suprotnom neizbežan.

Ja ću ponoviti koliko mi to moje sećanje omogućava ceo razgovor koji se odigrao među nama u nadi da će svrha i poruka ovih vanzemaljskih prijatelja biti jasna vama kao što je bila meni.

Otišao sam u moju vikendicu u šumama Oregona u nadi da ću ostvariti ovaj kontakt jer sam želeo uputstva, ako ih je bilo, šta da radim sa informacijama koje sam već posedovao. Moja vikendica u Oregonu se nalazi na kraju šumskog puta koji vodi duboko u šumu. Veoma je izolovana i ja sam osećao da će biti idealno mesto za kontakt koji sam tražio. Bio sam potpuno sam tri dana kada je u sumrak trećeg dana Alanov glas dopro do mene. „Dobro,

Dan, koliko još ćeš da kriješ svoje svetlo ispod činije?"

Uprkos tome što sam prešao 800 milja i čekao tri dana u nadi da ću ostvariti ovaj kontakt bio sam uplašen kao da nikada ranije nisam čuo Alanov glas. Pogledao sam brzo po sobi očekujući da vidim nekoga kako stoji u senci iako mi je razum govorio da tmo ne može biti nikoga. Konačno sam se oporavio toliko da odgovorim, ali sve što sam mogao da kažem bilo je, „Šta hoćeš da kažeš?"

„Znaš ti šta mislim," odgovori Alan, „u vašoj velikoj knjizi mudrosti i filozofije koju vi nazivate Biblija rečeno je da kada je čovek zapalio sveću ne stavlja je ispod činije već je drži ispred tako da svi ljudi mogu da se upravljaju njenim svetlom. Mi smo utrošili dosta vremena i strpljenja u pokušaju da zapalimo nekoliko sveća među rasama tvoje planete. Naša nada je bila da će svetlost ovih sveća postati jača sve dok ne otkrije strašan ambis prema kojem ljudi tvoga sveta slepo jure.

Dali smo ti informaciju koja je od značaja i vrednosti za tvoj narod. Zašto je držiš za sebe?" „Ali šta mogu da uradim?" rekoh ja, „Ja sam nepoznat. Kako da doprem do javnosti i ko bi slušao kada bih mogao?"

„Oni koji nisu slepi za istinu će prepozati vrednost poruke bez obzira ko je njen vesnik. Zapiši što si naučio od nas u knjigu. Već si sreo čoveka koji će je objaviti. Ispričaj priču putem novina, radio i TV stanica i ako je neophodno, izvikuj je sa krovova ali reci je ljudima."

„Vi ne shvatate šta tražite," rekoh. „Ako prihvatim ovaj put nekolicina će možda slušati ali većina neće. Postoji previše ljudi na ovom svetu koji se boje istine i bilo čega što bi moglo da promeni postojeće uređenje stvari. Ako pokušam da objavim informaciju koju ste mi dali to će samo dovesti do toga da me ismeju. Neki će me nazvati lažovom, drugi budalom a ostali šarlatanom. Ako da mizjavu našim novinama oni će je ili potpuno ignorisati ili će objaviti iskvarenu verziju koja će učiniti da izgledam glupim i smešnim."

Alanov glas je postao strpljiv i strog kao kod učitelja koji objašnjava jednostvanu činjenicu donekle zaostalom učeniku. „Naravno da će te ismevati. Ismevanje je barijera koju neznalice podižu između sebe i bilo oje istine koja ih uznemirava ili plaši. Možeš li da navedeš nekog čoveka sa tvoje planete koji je postigao nešto od velikog značaja za vaš narod kojeg neko nije ismevao i nipodoštavao? To je cena koju svaki čovek, koji je iole ispred svojih savremenika, mora da plati.

Postoji izreka u zapisima prethodne civilizacije vašeg sveta za koju ja verujem da bi trebala da se nalazi na koricama svake knjige iz filozofije.

„Lakše je ismevati nego istraživati, ali nije isto toliko profitabilno."

Da, bićeš nazivan lažovom od strane jednih i budalom od strane drugih.

Ako budeš tražio ili prihvatao bilo kakvu finansijsku pomoć, koliko god malu, odmah će te

optužiti za komercijalizam.

Biće mnogo problema sa kojima ćeš morati da se suočiš ali zapamti da oni nisu ni u kojem slučaju svojstveni za tvoju poziciju. Sa njima su se suočili svi pojedinci koji su ponudili svoje usluge i svoje znanje svojim komšijama u pokušaju da unaprede kulturu rase.

Zapamti da ćeš imati prijatelje, više nego što si ikada sanjao. Dok je istina, kao što kažeš, da ima mnogo osoba koje se boje svega što može da promeni njihov način života ima i drugih, više nego što misliš, koji osećaju kritičnu poziciju vaše civilizacije i marljivo traže lek. Oni će pogledati pre nego se nasmeju i svako ko pogleda postaće ti novi prijatelj. Ne zaboravi šta sam ti rekao o snazi misli. Kada imaš prijatelje nikada nisi sam ma gde se nalazio. Svaki um koji je za tebe će biti sa tobom i daće ti dodatnu hrabrost i sposobnost."

„Nadam se" rekoh.

„Imam osećaj da će mi trebati i jedno i drugo."

„Prošlo je skoro 4 godine od kako si me prvi put kontaktirao. Za nekoliko meseci trebao bi da budeš kompletno adaptovan na našu okolinu. Zašto jednostavno ne spustiš svoju letelicu na travnjak Bele Kuće jednog jutra, zatražiš prostorije za komunikaciju širom sveta i celom svetu preneseš tvoju poruku odjednom?"

„Ovo 'jednostavno rešenje' je samo želja da bude tako jednostavno sa tvoje strane,"odgovori Alan.

„Diskutovali smo o ovome ranije i ako bi razmislio malo video bi da postoje mnogi razlozi, kako opšti tako i posebni, zašto takav tok događaja ne bi bio uspešan. Na prvom mestu je psihološki aspekt. Ako bi smo se pojavili kao članovi superiorne rase, koji dolaze odozgo da vode narod tvoga sveta, oko 30% ovih ljudi bi insistiralo na tome da nas smatraju Bogovima i pokušali bi da svale na nas svu odgovornost njihovog blagostanja.

Ostalih 70% bi nas smatralo tiranima koji su došli da porobe njihov svet i odmah bi počeli da traže način da nas unište. Da bi iz naših nastojanja proizišlo veliko i trajno dobro vođe moraju da budu iz vašeg naroda.

Nema Sletanja na Travnjak Bele Kuće

„Sa praktične tačke gledišta ti znaš isto tako dobro kao i mi da ako sletimo u blizinu sedišta vaše vlade bili bi smo odmah opkoljeni i vlast nad nama bi imale vojne jedinice čiji je zadatak da štite poglavare vaše vlade od bilo koje moguće opasnosti. Ispitivali bi nas satima, možda i danima pre nego što bi razmotrili bilo koji naš zahtev. Bili bi smo naterani da pokažemo našu superiornost u domenu materijalne nauke. Kada bi ova superiornost bila demonstrirana vojne vođe bi neizbežno zauzele poziciju da je imperativ da njihova zemlja stekne i 'zaštiti' ovo napredno naučno znanje. Stav vaše vlade, u skladu sa vladama drugih naprednih nacija vaše planete danas, je taj da svo novo znanje, posebno naučno znanje, jeste vlasništvo države.

Ovo nije krivica nijednog pojedinca ili političke frakcije već je jednostavno filozofija vlade koja se razvila tokom dva velika rata na vašoj zemlji. Veliki zalet joj je dat u vašoj zemlji neophodnom tajnošću koja prati razvoj vašeg nuklearnog oružja.

Međutim tajnovitost vojne 'bezbednosti' je sada prevazišla granice svog razloga i postala je, u mnogim slučajevima, samo izgovor da se sakrije bilo šta što bi moglo da osramoti bilo kojeg člana vaših vladajućih tela. Većina tenzije koja postoji danas između vaših nacija je direktan rezultat ove preterane tajnovitosti. Moraš da shvatiš da bi bilo koja informacija koju bi vaša vlada mogla da dobije što se tiče nas, naše letelice ili našeg znanja, bila smatrana najvitalnijom 'vojnom' tajnom koju su ikada posedovali.

„Ali pretpostavimo da ste sleteli. Pretpostavimo da ste dali našoj zemlji dobrobit vašeg znanja ne bi li to stremilo tome da se spreči izbijanje još jednog rata?" rekoh ja.

„Sigurno nas ne smatrate tolikim varvarima da bi smo napali drugu zemlju jednostavno zato što smo osetili da imamo sredstva da je osvojimo?"

„Nipošto," odgovori Alan.

„Promašio si poentu potpuno. Kada bi smo sleteli u tvoju zemlju vaša vlada bi pokušala da to zatajiali u tome ne bi uspela kao što nije uspela da sakrije tajne o nuklearnom oružju. Vlada Rusije, pošto bi saznala činjenicu da je vojska Sjedinjenih Država dobila visoko napredno tehničko znanje, bi odlučila da je njihova jedina nada da izbegnu kompletnu dominaciju od strane Sjedinjenih Država bila da pokrenu trenutni napad. Da li si tako brzo zaboravio lekciju vašeg Pearl Harbor-a da ne shvataš ovo?

Ako bi smo sleteli u obe zemlje u isto vreme rezultat bi bio pojačavanje već postojeće trke za naoružanjem i na kraju bi dovelo do holokausta koji mi pokušavamo da sprečimo. Mi ćemo vam pokazati put i dati vam pomoć koju možemo ali ti i ostali ljudi koje smo kontaktirali morate da 'ponesete teret'. Da li će vaša deca da imaju budućnost ili ne će u veliko zavisiti od uspeha ili neuspeha vašeg sopstvenog truda."

„Ja shvatam opasnost od mogućeg atomskog rata," rekoh ja,

„Svako ko se bavi u tehničkom polju rada zna. Skoro svaki od vrhunskih naučnika naše zemlje je, u jednom ili drugom trenutku dao izjavu da bi atomski rat rezultirao potpunim uništenjem naše civilizacije, ali izgleda da niko ne obraća pažnju na njih."

„To je zato što su oni samo naveli problem ne ponudivši rešenje," reče Alan. „Zapravo, mogućnost atomskog rata na vašoj planeti nije problem, to je samo simptom i niko nikda nije imao velikog uspeha u lečenju bolesti lečeći samo simtome.

Vaša civilizacija se susreće sa velikim problemom i tokom poslednjih godina on je postao kritičan. Njegovo postojanje nije krivica nijedne rase, verskog uverenja ili političke frakcije već je jednostavno rezultat prirodnih tendencija. To je neverovatno jednostavan problem, i kao većina prostih stvari, njegova važnost je previđena od strane mnogih vaših ljudi. Takođe, kao i svi prosti problemi, rešenje se nalazi u potpunom razumevanju problema. Kako bi ga podrobno razumeo ja ću ga iskazati najjednostavnijim terminima.

Tri Grane Nauke

„Postoje tri tipa ili grane nauke koje su neophodne za odgovarajući razvoj čovečanstva:

1. Duhovna nauka,
2. Socijalna nauka
3. Fizička ili Materijalna nauka

Duhovna i socijalna moraju da dođu prve. Ne može doći do razvoja materijalne nauke ako pre toga ne postoji osnova duhovne i socijalne nauke. Ovo možete sebi dokazati uzevši u obzir razliku između ljudi i životinja.

Životinja nema duhovnu ili socijalnu nauku te stoga nikada nije razvila materijalnu nauku. Nekolicina vaših insekata kao što su mravi i pčele su razvili osnovnu formu socijalne nauke do te mere da mogu da žive zajedno u velikom broju, rade zajedno radi zajedničke dobrobiti i imaju oblik discipline koji je jedinstven za sve.

Kao rezultat ovoga oni su razvili veoma ograničenu materijalnu nauku, po tome što podižu uzdignute strukture i skladište hranu za buduće potrebe. Činjenica, međutim, da nemaju duhovnu nauku je dokazala apsolutnu zabranu daljem razvoju sa rezultatom da nisu napredovali nijedan korak već hiljadama godina.

Čovečanstvo, sa druge strane, jeste, od samog početka njegovog razvoja, je osetilo činjenicu da postoji vrhovna moć i inteligencija koja prožima i kontroliše svu prirodu. Čovekov stav prema ovoj moći je varirao od straha i ozlojeđenosti do strahopoštovanja i ljubavi ali je uvek imao želju da nauči više o prirodi ove moći.

Tako je duhovna nauka imala svoj početak u samom osvitu ljudske inteligencije. Sa shvatanjem da čovek može da unapredi uslove svoga života samo saradnjom došla su prva plemenska okupljanja koja su bila začetak socijalne nauke.

Iz temelja dobijenih od ove dve nauke superstruktura materijalne nauke je počela da se uzdiže i ovde počinje problem. Razvoj materijalne nauke, pošto je stalno stimulisan stalno rastućim potrebama i željama tela, napreduje normalno prema kvadratu vremena. Ovo takođe, možete dokazati sebi ako uzmete u obzir izume i materijalne razvoje koji su se odigrali u poslednjih 30 vaših godina, uporedite ih sa razvojem u poslednjih 100 godina a onda to uporedite sa prethodnih 1000 godina.

Odmah ćete videti da razvoj materijalne nauke ide stopom koja konstantno ubrzava. Duhovna i socijalna nauka sa druge strane napreduju normalno; samo direktno sa vremenom i čak ni ova stopa napretka se ne održava uvek.

Sada imate problem velike i masivne strukture koja raste stalno rastućom stopom a stoji na osnovama koje rastu mnogo manjom stopom napretka.

Očigledno je da ako se ne pronađu neka sredstva da stimulišu naveliko rast temelja neizbežno će doći vreme kada će se struktura srušiti na taj temelj donoseći uništenje i jednom i drugom. Ovo se desilo ranije na vašoj zemljii vaša civilizacija je sada ušla u period gde je moguće da se to desi ponovo.

Vaša rasa je sada u konstantnoj opasnosti od totalne destrukcije od strane agencije koju je sama proizvela. Zašto bi ljudi trebali da se plaše svoje sopstvene kreacije? Jednostavno zato jer nisu dovoljno napredovali u duhovnoj i socijalnoj nauci koje bi im omogućile da odrede u koje svrhe će njihove kreacije biti upotrebljene.

Većina mislioca vaše rase je potpuno svesna opasnosti skriveneu upotrebi nuklearnog oružija, ali postoji i drugi asprekt problema koji nije u potpunosti prepoznat. To je činjenica da ako se ne postigne jedinstvo između vaših nacija, samo postojanje takvog oružija će na kraju dovesti do pada vaše civilizavcije čak i ako nikada ne bude upotrebljeno. Istina o ovoj činjenici može biti shvaćena od strane bilo koga - pomalo razmisli. Civilizacije su sagrađene i održane od strane ljudi sa vizijom koji misle i rade za budućnost.

Koji čovek će biti voljan da poseti svoj život i rad dobrobiti generacija koje tek dolaze kada se budućnost ne proteže dalje od sledeća 24 časa?

Već se mnogo članaka pojavilo u vašim novinama i magazinima komentarišući ubrzani rast onoga što oni opisuju kao maloletna delikvencija.

Neki pisci krivicu svaljuju na roditelje, neki na škole, drugi ktive crkvu ili državu. Zapravo ni jedna od ovih struktura nije naročito kriva. Stanje principijalno zavisi od činjenice da je omladina posebno osetljiva na stanje nesigurnosti (bilo koji od vaših psihologa će ovo potvrditi) i nikada u istoriji vaše rase nije budućnost bila manje sigurna.

Javno je izjavljeno od strane jednog od vaših najviših vladinih činovnika da politička i vojna tenzija između vaše vlade i vlade Rusije može da se nastavi na ovom trenutnom nivou sledećih 40 godina. Ovo bi značilo da će još dve generacije vaših ljudi biti rođene i odgojene pod konstantnom pretnjom predstojećeg uništenja. Ni jedna civilizacija koju je univerzum do sad stvorio ne bi mogla da izdrži pod ovim uslovima."

„Mislim da razumem problem sada," rekoh ja. „Ali šta ćemo sa rešenjem?

Postoji mnogo ljudi koji osećaju opasnost naše trenutne pozicije ali njihovi saveti variraju. Neki kažu da bi trebali da zaustavimo razvijanje materijalne nauke, zaustavimo rad sa naprednim zamislima bilo koje vrste i zabranimo proučavanje nuklearne fizike. Drugi idu čak dalje od toga i kažu da bismo trebali da uništimo u potpunosti materijalnu nauku i 'vratimo se prirodi' živeći kao što žive životinje."

„Ako bi bio u procesu podizanja velike nove zgrade," odgovori Alan, „i iznenada otkriješ da zbog lošeg proračuna, temelj neće biti dovoljno jak da izdrži zgradu, da li bi odmah počeo da je rušiš? Teško! Umesto toga ako si i malo inteligentan počeo bi da tražiš sredstva da povećaš ili ojačaš temelj.

Progres materijalne nauke nemože uspešno biti zaustavljen. Ili će napredovati ili će nazadovati. Ako nazaduje, srušiće se zbog činjenice da će osnovne okosnice prve oslabiti pod programom nazadovanja. Ne postoji ništa što je suštinski pogrešno sa vašom materijalnom naukom. Ona će napredovati i širiti se do granica o kojima niste sanjali samo ako vaši ljudi nabave osnove sposobne da je podrže."

„A ako to ne urade?" pitao sam ja.

„Onda će vaša civilizacija propasti," odgovorio je Alan polako.

„Uništiće samu sebe u holokaustu koji će ostaviti samo nekoliko preživelih. Tih nekoliko koji prežive neće imati niti sposobnosti niti želje da ponovo izgrade svoju nauku. U nekoliko generacija njihovi potomci će se vratiti skoro na nivo životinja. Onda će proces evolucije početi ponovo.

Za 15 ili 20 hiljada godina druga civilizacija će se pojaviti. Suočiće se sa istim problemima i imaće iste prilike za njihovo rešenje. Ako ne uspe i one će propasti. Ovo je nepromenljiv zakon univerzuma ali jedan koji radi u skladu sa slobodnim izborom rase. Tvoja rasa i tvoja kultura nisu proklete na istrebljenje. One mogu da nastave svojim naprednim kursom dok ne ostave ovu opasnost zauvek iza sebe. Ishod je vaš."

„ Ima malo sumnje," rekoh, „koji izbor će ljudi napraviti ako budu svesni između alternativa koje mogu da biraju."

„Tačno," odgovori Alan. „Zato smo mi ovde i zato si ti ovde.

Kao što sam rekao ranije: naši preci su bili grupa preživelih u zadnjem kompletnom kolapsu civilizacije na ovoj planeti. Ovo je bilo pre više od 30 hiljada godina po vašem merenju vremena ali čak i tada oni su razvili materijalnu nauku koja je u nekom smislu barem bila naprednija od vaše današnje pozicije.

Oni su pratili prirodne zakone tako da su njihovi uređaji bili mnogo jednostavniji i mogli su da postignu stvari koje vi još niste uspeli da uradite. Oni, takođe nisu uspeli da shvate apsolutnu neophodnost podjednakog razvoja duhovnih i socijalnih vrednosti.

Politički i socijalni rascep se razvio između dve osnovne nacije te ere . Sukob između njih se povećavao godišnje sve dok nije prerastao u rat istrebljenja.

Oružja apsolutne energije su upotrebljena od strane svake nacije protiv one druge, oružije čija destruktivna moć je bila hiljadu puta veća od hidrogenske bombe koja preti vašoj rasi danas. Nije postojalo pitanje pobede ili poraza. Oni su jednostavno uništili jedni druge. Bilo je nekoliko preživelih i nivo radijacije na celoj površini planete je podignut iznad ljudske tolerancije.

Ovo nije značilo da su svi preživeli bili trenutno osuđeni na smrt od radijacije, ali je značilo da rapidno propadanje mentalnih i bioloških funkcija, zajedno sa velikim brojem imutacija do kojih bi došlo u budućim generacijama, bi na kraju dovelo njihov nivo egzistencije skoro na onaj zveri.

Na visoravni, u zemlji koju sada nazivate Tibet, šest naših letelica je sletelo sa svojim posadama. Održan je savet da se utvrdi šta, ako bi išta moglo da se uradi. Predloženo je da se pokuša odlazak do druge planete. Letelica koja je tada bila u upotrebi bila je sposobna za putovanje u svemir i često je korištena da dostigne visine od nekoliko stotina milja iznad površine zemlje.

Međutim, još uvek nije pokušano da se premosti jaz između planeta i članovi posade su bili daleko od sigurnosti da će se takav pokušaj pokazati uspešnim. Planeta koju vi sada zovete Mars bila je tada u poravnanju sa zemljom i u to vreme, uslovi na površini, temperatura, atmosfera, voda itd. su bili mnogo bolji za ljudski opstanak nego uslovi koje vaši astronomi danas prijavljuju. Održano je glasanje i članovi posade četiri letelice odlučili su da se kockaju u nadi da će tako sačuvati barem deo kulture rase.

Ostali članovi posada su verovali da će zbog visine visoravni na kojoj su se okupili i niskog nivoa radijacije koji je tamo postojao moći da nastave da žive u ovoj oblasti a da ne pretrpe kompletnu fizičku ili mentalnu degeneraciju kod sebe ili svojih potomaka. Oni su odabrali da ostanu.

Pošto mogu da vidim pitanje koje se oblikuje u tvom umu objasniću da je ova rasa postigla savršeno izjednačavanje polova i oba su podjednako zastupljena u ovom savetu. Od četiri letelice koje su odabrale da krenu, tri su sigurno stigle na odredište. Ne postoji podatak u našoj

istoriji o sudbini četvrte.

Tokom mnogih generacija sumorna borba za opstanak zahtevala je celokupno vreme i energiju ljudi. Ovo je bilo mračno doba nove rase i mi imamo relativno malo znanja o ovom periodu. Međutim, originalni članovi posade su odmah nakon dolaska na novu planetu sastavili pažljivo napisanu istoriju zemaljskih rasa ističići razloge njihove propasti.

Kroz vekove ova istorija je pažljivo čuvana. Poznata je kao 'Velika lekcija' i prva je stvar koju naši mladi uče kada se pripremaju za aktivan život.

Kako je bitka za opstanak postepeno dobijana razvoj materijalne nauke je ponovo zauzeo svoj normalan obrazac sa lekcijama iz prošlosti koje su konstantno bile pred našim ljudima uvek je održavana u odgovarajućem odnosu sa socijalnim i duhovnim vrednostima. Mi smo otkrili da sve tri nauke imaju iste osnovne prirodne zakone i mi smo daleko otišli u njihovom razumevanju.

Mi sada u biti ne zavisimo od planeta . Neke od naših letelica su veoma velike, sudeći po našim standardima. One su mnogo puta veće od vaših najvećih brodova. Mi možemo da proizvedemo sve neophodnosti i ugodnosti za naše fizičke živote unutar ovih letelica i pošto smo savladali problem energije nemamo potrebu da sletimo na bilo koju planetu osim povremeno da sakupimo sirove materijale za novu uzgradnju.

Zadovoljavanje naših fizičkih potreba sada zahteva vrlo malo vremena i truda. Zbog toga smo u mogućnosti da posvetimo većinu naših misli i energije na pomaganje onim rasama koje još nisu prošle kritičnu tačku u svom razvoju."

„Možeš li mi dati neka određena uputstva?" rehoh.

„Neku određenu informaciju koju mogu da prenesem bilo kome koga ubedim da sluša?"

„Skoro nema potrebe za tim," odgovri Alan.

„Vaši filozofi, i prošli i sadašnji su dali tvom narodu obilne instrukcije, obimnu mudrost, da im omoguće da obeleže odgovarajući kurs samo ako shvate apsolutnu neophodnost da je prate. Ako čovek sa povezom preko očiju juri prema litici veliki trud bi mogao biti da ga udaljimo od opasnosti. Međutim, ako bi povez bio uklonjen (mnogo lakši zadatak) dalji napor nije neophodan pošto će se čovek sam uvideti opasnost.

Postoji veliki broj izjava u vašim religioznim i filozofskim knjigama koje pokazuju da su vaši veliki mislioci kroz vekove bili veoma dobro svesni opasnosti od koncentrisanja na materijalnu nauku. U prvoj knjizi vaše Biblije postoji priča o Vavilonskoj kuli, o rasi koja je izgubila iz vida duhovnu nauku u potpunosti i pokušala da dostigne boga radom sopstvenih ruku.

Pokušaj je završio, naravno, frustracijom i haosom kao što takvi pokušaji uvek završe. Razvoj socijalne i duhovne nauke postaje skoro automatski ako je vitalna neophodnost tog razvoja jasna svima.

Ako se svede na najjednostavnije termine, socijalna nauka je učenje o čovekovim odnosima prema sunarodnicima. Duhovna nauka je učenje o čovekovom odnosu prema Bogu. Neizbežna potreba za napretkom u obe ove nauke je iskrena želja za bolji razumevanjem. „

Nepravilan prevod biblije

„ Jedna od grešaka koja je napravljena u prevodu vaše biblije bila je ta da reči 'ljubav' i 'samilost' su korištene kada su reči originalnog teksta zapravo značile 'razumeti' i 'razumevanje'. U vašoj bibliji rečeno je da je najviša zaposvest od svih ;

"Voli Boga svoga svim svojim srcem, svom dušom svojom, svim svojim umom i svom svojom snagom".

Prevod je trebao da glasi;

"Teži tome da razumeš".

Nema potrebe narediti čoveku da voli Boga. Ako čovek razume boga ljubav sledi neizbežno.

Postoji rečenica, 'Iako govorim jezicima ljudi i anđela a nemam ni milosrđa (razumevanja) ja postajem kao truba ili cimbal'. Očigledno je da bez obzira koliko čovek tečno može da govori, njegove reči nemaj pravo značenje ako ne razume ko o čemu govori.

Vaše knjige po filozofiji tvrde da čovek treba da voli svog komšiju i oprosti svojim neprijateljima. Naše kažu da ako čovek razume svog komšiju i njegov komšija razume njega, oni nikada neće postati neprijatelji. Razumevanje tvog prijatelja zahteva sposobnost da se staviš na njegovo mesto i da vidiš stvari kako ih on vidi. Postoji velika razlika izeđu znanja i razumevanja.

Sedište znanja je u glavi ali je sedište razumevanja u srcu.

Vitalna potreba tvog sveta danas je jednostavno razumevanje između ljudi vaših nacija. Postoji malo prednosti u primirju, paktu ili garanciji između vlada ako nedostaje razumevanje među ljudima.

Vi ste razvili sredstva za brzu komunikaciju širom sveta putem vaših radija, televizije, telefona i telegrama. Zašto ova sredstva nisu upotrebljena u većoj meri za propagiranje razumevanja među nacijama. Istina imate nekoliko radio stanica koje su posvećene zadatku širenja istine ali njih je vrlo malo i program koji one prenose se sastoji uglavnom od propagande.

Propaganda je samo sredstvo za 'prodaju' drugim osobama ili nacijama ideje ili smera delovanja za koje vi verujete da treba da se prati.

Ono što ljudi vašeg sveta moraju da prepoznaju je da su potrebe i želje, nade i strahovi svih ljudi na zemlji zapravo identični. Kada ova činjenica postane deo svačijeg razumevanja onda ćete imati sigurnu bazu za stvaranje 'Jednog Sveta' o kojem vaši političari govore tako olako a vaši duhovni lideri tako čežnjivo.

Narod tvoje nacije kroz vašu vladu troši bilione dolara svake godine lečeći simptome bolesti. Vi trošite desetine biliona godišnje u pripreme za globalni konflikt koji, ako dođe, će samo dokazati da je bolest postala fatalna. Ako bi samo 10% ovog novca i truda bilo utrošeno za napad na samu bolest za nekoliko godina ta bolest bi bila izlečena.

Industrije vaših nacija oslobođene od neophodnosti proširivanja polovine njihovog vremena i energije za proizvodnju sredstava za uništavanje bi podigle standard života svih na vašoj planeti do tačke u kojoj bi bili potpuno oslobođeni od potreba. Sa oslobođenjem od potreba dolazi oslobođenje od straha i vaša civilizacija bi sigurno prošla kritičnu tačku u svom razvoju.

Vaše najbolje doba, vaše Zlatno Doba leži pred vama. Samo treba da prođete kroz odgovarajuća vrata.

Dao sam ti onoliko instrukcija koliko si sposoban da upiješ u ovom trenutku. Učini sve što je moguće da naše reči približiš pažnji tvog naroda. Ako budeš napredovao mi ćemo te kontaktirati ponovo. Kao što sam rekao ranije mi nećemo niti želimo da namećemo naše znanje ili našu kulturu tvojoj rasi, niti možemo da se lično pojavimo pred tvojim ljudima dok ne bude dovoljno dokaza da većina to želi. Ovo je daleko od istinitog trenutno.

Napuštam te sa citatom iz vaše filozofije,

„Ispitajte sve stvari. Držite se onih koje su dobre."

Zbogom, Dan. Daj sve od sebe"

P.S.

Dao sam sve od sebe da vam prenesem poruku tačno kako je data meni. Možda će se čitaocu učiniti da je slikovita i možda skoro opora u nekim pasusima. Kritika može da bude da je trebala biti obimnija i da je više pojedinih podataka dato. Međutim, napisana je kako sam je ja primio i pošto ja nikada nisam imao prednost bilo kakvog specijalizovanog obučavanja ni u teologiji ili sociologiji bilo bi veoma prepotentno sa moje strane da ovu poruku ispunim mojim mišljenjima i ograničenim znanjem.

Ja ne mogu da preuzmem zaslugu za bilo koju vrednost koja može da se nađe u ovoj poruci ali sam obavezan da prihvatim odgovornost za sve greške u njoj ili za nedostatak logičke doslednosti u njenom predstavljanju.

Iskreno, očekujem vaše komentare bez obzira na njihovu prirodu.

DANIEL W. FRY

